

U S T A W A

z dnia 2013 r.

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Nie ma czynu zabronionego, jeżeli w danych okolicznościach wyczerpanie znamion przedmiotowych tego czynu nie było obiektywnie możliwe do przewidzenia.”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. § 1. Odpowiedzialności karnej za przestępstwo skutkowe podlega ten tylko, kto powoduje skutek w wyniku niezachowania reguły postępowania z dobrem prawnym wiążącej w danych okolicznościach.

§ 2. Odpowiedzialności karnej za przestępstwo skutkowe popełnione przez zaniechanie podlega ten tylko, na kim nadto ciążył prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi.

§ 3. Skutku nie przypisuje się osobie niezachowującej reguły postępowania z dobrem prawnym, w szczególności jeżeli późniejsze naruszenie tej samej lub innej

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy, ustawę z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych i ustawę z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 129, poz. 734, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 611 oraz z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247.

reguły postępowania przez inną osobę w sposób istotny wpłynęło na zmianę okoliczności wystąpienia tego skutku.”;

3) w art. 4 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli według nowej ustawy za czyn objęty wyrokiem nie można orzec kary w wysokości kary orzeczonej, wymierzoną karę obniża się do wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy.”;

4) w art. 7 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Występkem jest czyn zabroniony zagrożony grzywną powyżej 30 stawek dziennych albo 5.000 złotych, karą ograniczenia wolności przekraczającą miesiąc albo karą pozbawienia wolności przekraczającą miesiąc.”;

5) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9 § 1. Czyn zabroniony jest popełniony umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar wyczerpać znamiona przedmiotowe czynu zabronionego, to jest chce je wyczerpać albo przewidując taką możliwość na to się godzi.

§ 2. Czyn zabroniony jest popełniony nieumyślnie, jeżeli sprawca nie ma zamiaru wyczerpać znamion przedmiotowych czynu zabronionego, a w danych okolicznościach wyczerpanie znamion tego czynu było obiektywnie możliwe do przewidzenia.

§ 3. Sprawca ponosi surowszą odpowiedzialność, którą ustawa uzależnia od określonego następstwa czynu zabronionego, jeżeli następstwo to przewidywał albo w danych okolicznościach było ono obiektywnie możliwe do przewidzenia.”;

6) w art. 10 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W stosunku do sprawcy, który po ukończeniu lat 17, lecz przed ukończeniem lat 18, popełnił występki, zagrożony karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, sąd zamiast kary stosuje środki wychowawcze, lecznicze albo poprawcze przewidziane dla nieletnich, chyba że okoliczności sprawy oraz stopień rozwoju sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, a w szczególności nieskuteczność stosowanych poprzednio środków wychowawczych lub poprawczych, przemawiają za orzeczeniem kary.”;

7) w art. 25 uchyla się § 4 i 5;

8) w art. 28 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Nie popełnia przestępstwa nieumyślnego, kto działa w usprawiedliwionym błędzie, co do okoliczności stanowiącej znamię przedmiotowe czynu zabronionego.”;

9) w art. 33 dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. W razie skazania na grzywnę orzeczoną jako kara samoistna, sąd może nałożyć na skazanego jeden lub więcej obowiązków określonych w art. 72 § 1 pkt 2, 5-6a i 7a na okres roku od uprawomocnienia się orzeczenia.”;

10) w art. 34:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, kara ograniczenia wolności trwa najkrócej miesiąc, najdłużej 2 lata; wymierza się ją w miesiącach i latach.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a i 1b w brzmieniu:

„§ 1a. Kara ograniczenia wolności polega na:

1) obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne,

2) obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu, z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego,

3) obowiązku, o którym mowa w art. 72 § 1 pkt 4-7a,

4) potrąceniu od 10% do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd.

§ 1b. Obowiązki i potrącenie, o których mowa w § 1a, orzeka się łącznie lub osobno.”,

c) w § 2 uchyla się pkt 2,

d) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Wymierzając karę ograniczenia wolności, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 lub obowiązki, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 1-3.”;

11) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. § 1. Nieodpłatna, kontrolowana praca na cele społeczne jest wykonywana w wymiarze od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym przez okres łącznie nieprzekraczający roku.

§ 2. Potrącenie wynagrodzenia za pracę może być orzeczone wobec osoby zatrudnionej; w okresie, na jaki zostało orzeczone potrącenie, skazany nie może rozwiązać bez zgody sądu stosunku pracy.

§ 3. Sąd określa czas wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 34 § 1a pkt 2, uwzględniając warunki pracy skazanego oraz wymiar innych nałożonych

obowiązków, przy czym nie może być on dłuższy niż 12 miesięcy oraz dłuższy niż 24 godziny w stosunku tygodniowym i 12 godzin w stosunku dziennym.

§ 4. Do orzekania świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7 oraz obowiązków, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 1–5, przepis art. 74 stosuje się odpowiednio.”;

12) w art. 36 uchyla się § 2 i 3;

13) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Art. 37. Kara pozbawienia wolności wymieniona w art. 32 pkt 3 trwa najkrócej miesiąc, najdłużej 15 lat, a w wypadku kary nadzwyczajnie obostrzonej lub kary łącznej – najdłużej 20 lat. Wymierza się ją w miesiącach i latach.”;

14) po art. 37 dodaje się art. 37a i 37b w brzmieniu:

„Art. 37a. Jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności.

Art. 37b. W sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności sąd może orzec, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, jeżeli jednocześnie orzeka karę ograniczenia wolności do lat 2. W pierwszej kolejności wykonuje się wówczas karę pozbawienia wolności, chyba że ustawa stanowi inaczej.”;

15) w art. 38 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„Art. 38. § 1. Jeżeli ustawa przewiduje obniżenie albo nadzwyczajne obostrzenie górnej granicy ustawowego zagrożenia, a ustawowe zagrożenie obejmuje więcej niż jedną z kar wymienionych w art. 32 pkt 1–3, obniżenie albo obostrzenie odnosi się do każdej z tych kar.

§ 2. Kara nadzwyczajnie obostrzona nie może przekroczyć 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.”;

16) w art. 39:

a) pkt 2b otrzymuje brzmienie:

„2b) zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczenia określonego miejsca pobytu bez zgody sądu,”

b) pkt 2e otrzymuje brzmienie:

„2e) nakaz trwałego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym,”

c) pkt 4–6 uchyla się;

17) w art. 41 § 1a i 1b otrzymują brzmienie:

„§ 1a. Sąd może orzec zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi, na czas określony albo dożywotnio, w razie skazania na karę pozbawienia wolności za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich lub obyczajności na szkodę małoletniego.

§ 1b. Sąd orzeka dożywotnio zakaz, o którym mowa w § 1a, w razie ponownego skazania sprawcy w warunkach określonych w tym przepisie.”;

18) w art. 41a:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd może orzec zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz trwałego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich lub obyczajności na szkodę małoletniego lub inne przestępstwo przeciwko wolności oraz w razie skazania za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, w tym przemocy przeciwko osobie najbliższej; zakaz lub nakaz może być połączony z obowiązkiem zgłaszania się do Policji lub innego wyznaczonego organu w określonych odstępach czasu, a zakaz zbliżania się do określonych osób – również kontrolowany w systemie dozoru elektronicznego.”,

b) uchyla się § 2,

c) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Sąd może orzec zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu dożywotnio w razie ponownego skazania sprawcy w warunkach określonych w § 1.”,

d) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. W razie orzeczenia nakazu trwałego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym za przestępstwa określone w rozdziałach XXV i XXVI, sąd orzeka na ten sam okres zakaz zbliżania się do pokrzywdzonego.”,

e) po § 4 dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Orzekając nakaz trwałego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, sąd określa termin jego wykonania.”;

19) art. 41b otrzymuje brzmienie:

„Art. 41b § 1. Sąd może orzec zakaz wstępu na imprezę masową określonego rodzaju, jeżeli przestępstwo zostało popełnione w związku z taką imprezą i gdy udział sprawcy w imprezach masowych zagraża bezpieczeństwu lub spokojowi publicznemu.

§ 2. Zakaz wstępu na imprezy masowe określonego rodzaju obejmuje imprezy masowe organizowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. Sąd orzeka zakaz wstępu na imprezę masową określonego rodzaju w razie ponownego skazania sprawcy w warunkach określonych w § 1.”;

20) w art. 42 § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 173, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, albo w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 lub w art. 355 § 2, był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

§ 4. Sąd orzeka dożywotnio zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w § 3.”;

21) w art. 43:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, pozbawienie praw publicznych oraz zakazy i nakaz wymienione w art. 39 pkt 2c-2e i 3 orzeka się w latach, od roku do lat 10; zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b orzeka się w latach, od roku do lat 15.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Obowiązek osobistego stawiennictwa, o którym mowa w art. 41a § 1, orzeka się w miesiącach, najkrócej na 3 miesiące, najdłużej na 12 miesięcy.”,

c) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Pozbawienie praw publicznych, zakazy i nakaz obowiązują od uprawomocnienia się orzeczenia.”,

d) po § 2 dodaje się § 2a i 2b w brzmieniu:

„§ 2a. Okres, na który orzeczono zakazy, nie biegnie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, chociażby orzeczonej za inne przestępstwo.

§ 2b. Okres, na który orzeczono pozbawienie praw publicznych za dane przestępstwo, nie biegnie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności za to przestępstwo.”;

22) po art. 43 dodaje się art. 43a–43c w brzmieniu:

„Art. 43a § 1. Odstępując od wymierzenia kary, a także w wypadkach wskazanych w ustawie, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; świadczenie to nie może przekroczyć 60.000 złotych.

§ 2. W razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a, 179 lub art. 180, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej do wysokości określonej w § 1.

Art. 43b. Sąd może orzec podanie wyroku do publicznej wiadomości w określony sposób, jeżeli uzna to za celowe, w szczególności ze względu na społeczne oddziaływanie skazania, o ile nie narusza to interesu pokrzywdzonego.

Art. 43c. Sąd, uznając za celowe orzeczenie pozbawienia lub ograniczenia praw rodzicielskich lub opiekuńczych, w razie popełnienia przestępstwa na szkodę małoletniego lub we współdziałaniu z nim, zawiadamia o tym właściwy sąd rodzinny.”;

23) po art. 43c dodaje się tytuł rozdziału w brzmieniu:

„Rozdział Va. Przepadek i środki kompensacyjne”;

24) w art. 44:

a) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli orzeczenie przepadku określonego w § 1 lub 2 nie jest możliwe, sąd może orzec nawiązkę w wysokości równowartości przedmiotów pochodzących

bezpośrednio z przestępstwa lub przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa.”,

b) uchyla się § 8;

25) w art. 45:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli mienie stanowiące korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa, o którym mowa w § 2, zostało przeniesione na osobę fizyczną, prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, faktycznie lub pod jakimkolwiek tytułem prawnym, uważa się, że rzeczy będące w samoistnym posiadaniu tej osoby lub jednostki oraz przysługujące jej prawa majątkowe należą do sprawcy, chyba że na podstawie okoliczności towarzyszących nabyciu nie można było przypuszczać, że mienie to chociażby pośrednio, pochodziło z czynu zabronionego.”,

b) § 4 uchyla się,

c) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. W razie współwłasności orzeka się przepadek udziału należącego do sprawcy lub orzeka się nawiązkę w wysokości równowartości tego udziału.”,

d) uchyla się § 6;

26) po art. 45 dodaje się art. 45a w brzmieniu:

„Art. 45a. Sąd może orzec przepadek, jeżeli społeczna szkodliwość czynu jest znikoma, a także w razie warunkowego umorzenia postępowania lub stwierdzenia, że sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności, o której mowa w art. 31 § 1, albo zachodzi okoliczność wyłączająca ukaranie sprawcy czynu zabronionego.”;

27) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Art. 46. § 1. W razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się.

§ 2. Zamiast obowiązku określonego w § 1 sąd może orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, a w razie jego śmierci w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa, na rzecz osoby najbliższej.

§ 3. Orzeczenie odszkodowania lub zadośćuczynienia na podstawie § 1 albo nawiązki na podstawie § 2, nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu niezaspokojonej części roszczenia na drodze postępowania cywilnego.”;

28) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. Nawiązkę orzeka się w wysokości do 100.000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej.”;

29) art. 49 uchyla się;

30) art. 50-52 uchyla się;

31) w art. 58:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary.”;

b) § 2 uchyla się,

c) po § 2a dodaje się § 2b w brzmieniu:

„§ 2b. Karę połączoną ze środkami związanymi z zastosowaniem dozoru elektronicznego orzeka się, jeżeli zostały spełnione warunki orzeczenia dozoru określone ustawą.”;

d) § 3 i 4 uchyla się;

32) art. 59 otrzymuje brzmienie:

„Art. 59. Jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat albo karą łagodniejszego rodzaju i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli orzeka równocześnie środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek, a cele kary zostaną w ten sposób spełnione.”;

33) w art. 59a § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Jeżeli przed rozpoczęciem przewodu sądowego w pierwszej instancji sprawca, który nie był uprzednio skazany za przestępstwo umyślne z użyciem przemocy, pojednał się, w szczególności w wyniku mediacji, z pokrzywdzonym i naprawił szkodę lub zadośćuczynił wyrządzonej krzywdzie, umarza się, na wniosek pokrzywdzonego, postępowanie karne o występki zagrożony karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności, a także o występki przeciwko mieniu zagrożony karą

nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, jak również o występki określony w art. 157 § 1.

§ 2. Jeżeli czyn został popełniony na szkodę więcej niż jednego pokrzywdzonego warunkiem zastosowania § 1 jest pojednanie się, naprawienie przez sprawcę szkody oraz zadośćuczynienie za wyrządzoną krzywdę w stosunku do wszystkich pokrzywdzonych.”;

34) w art. 60:

a) po § 5 dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. Zawieszenia wykonania kary, o którym mowa w art. 60 § 3-5, nie stosuje się do sprawcy określonego w art. 64 § 2.”,

b) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Jeżeli czyn zagrożony jest alternatywnie karami wymienionymi w art. 32 pkt 1-3, nadzwyczajne złagodzenie kary polega na odstąpieniu od wymierzenia kary i orzeczeniu środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 2-3 i 7-8 oraz środka kompensacyjnego z art. 46 i przypadku; przepisu art. 61 § 2 nie stosuje się.”;

35) w art. 61 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Odstępując od wymierzenia kary, sąd może również odstąpić od wymierzenia środka karnego, środka kompensacyjnego oraz przypadku chociażby jego orzeczenie było obowiązkowe.”;

36) w art. 63:

a) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Zaliczając okres rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej grzywny, określonej kwotowo, przyjmuje się, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada kwocie równej dwukrotności stawki dziennej ustalonej zgodnie z art. 33 § 3.”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Na poczet orzeczonych środków karnych, o których mowa w art. 39 pkt 2–3, zalicza się okres rzeczywistego stosowania odpowiadających im rodzajowo środków zapobiegawczych.”;

37) w art. 67 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do 3 lat i biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia.”;

38) w art. 68 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd może podjąć postępowanie karne, jeżeli sprawca w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełnił inne niż określone w § 1 przestępstwo, jeżeli uchyla się od dozoru, wykonania nałożonego obowiązku lub orzeczonego środka karnego, przepadku lub środka kompensacyjnego albo nie wykonuje zawartej z pokrzywdzonym ugody.”;

39) w art. 69 :

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.”;

b) § 3 uchyla się,

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.”;

40) art. 70 otrzymuje brzmienie:

„Art. 70. § 1. Zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który wynosi od roku do 3 lat i biegnie od uprawomocnienia się wyroku.

§ 2. W wypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy młodocianego, okres próby wynosi od 2 do 5 lat.”;

41) art. 71 otrzymuje brzmienie:

„Art. 71. § 1. Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, sąd może orzec grzywnę, jeżeli jej wymierzenie na innej podstawie nie jest możliwe.

§ 2. W razie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności grzywna orzeczona na podstawie § 1 nie podlega wykonaniu; kara pozbawienia wolności ulega skróceniu o okres odpowiadający połowie liczby uiszczonych stawek dziennych z zaokrągleniem do pełnego dnia.”;

42) w art. 72:

a) w § 1 pkt 6 i 6a otrzymują brzmienie:

„6) poddania się leczeniu odwykowemu,

- 6a) poddania się terapii, w szczególności psychoterapii lub psychoedukacji,”
- b) § 1a otrzymuje brzmienie:
„§ 1a. Nakładając obowiązek wymieniony w § 1 pkt 7a, sąd wskazuje odległość od osób chronionych, którą skazany obowiązany jest zachować.”
- c) po § 1a dodaje się § 1b i 1c w brzmieniu:
„§ 1b. Nakładając na sprawcę przestępstwa popełnionego z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej obowiązek wymieniony w § 1 pkt 7b, sąd określa sposób kontaktu skazanego z pokrzywdzonym.
§ 1c. Zawieszając wykonanie kary za przestępstwo określone w art. 178a, art. 190a, art. 197 § 1, art. 198, art. 199 § 1 i 2, art. 207 lub art. 208, sąd nakłada na skazanego obowiązek wymieniony w § 1 pkt 6 lub 6a, jeżeli poddanie skazanego leczeniu odwykowemu lub terapii jest możliwe i uzasadnione.”
- d) § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Sąd może zobowiązać skazanego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości lub w części, chyba że orzekł środek kompensacyjny, o którym mowa w art. 46, albo do uiszczenia świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7.”;
- 43) w art. 75:
- a) § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.”
- b) § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Sąd może zarządzić wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełnił inne przestępstwo niż określone w § 1, albo jeżeli uchyła się od uiszczenia grzywny, od dozoru, wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych, przepadku lub środków kompensacyjnych.”
- c) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:
„§ 3a. Zarządzając wykonanie kary w wypadkach, o których mowa w § 2 i 3, sąd może, uwzględniając dotychczasowy przebieg próby, a w szczególności wykonanie nałożonych obowiązków, skrócić orzeczoną karę, nie więcej jednak niż o połowę.”

d) § 5 uchyla się;

44) po art. 75 dodaje się art. 75a w brzmieniu:

„Art. 75a. § 1. Wobec skazanego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, który w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełnił inne przestępstwo niż określone w art. 75 § 1, albo jeżeli uchyla się od uiszczenia grzywny, od dozoru, wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych, sąd może, zamiast zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności, zamienić ją na karę ograniczenia wolności w formie obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, przyjmując, że jeden dzień kary pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności, albo na grzywnę, przyjmując, że jeden dzień kary pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny. Kara ograniczenia wolności nie może trwać dłużej niż 2 lata, a grzywna nie może przekroczyć 810 stawek dziennych.

§ 2. Sąd zamienia karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na karę ograniczenia wolności albo na grzywnę po wysłuchaniu skazanego.

§ 3. Zamiana kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na karę ograniczenia wolności albo na grzywnę nie zwalnia skazanego od wykonania nałożonych na niego obowiązków lub orzeczonych środków karnych, przepadku lub środków kompensacyjnych.

§ 4. Jeżeli skazany uchyla się od wykonywania kary ograniczenia wolności, od uiszczenia grzywny, wykonania nałożonych na niego obowiązków lub orzeczonych środków karnych, przepadku lub środków kompensacyjnych, sąd uchyla zamianę, o której mowa w § 1, i zarządza wykonanie kary pozbawienia wolności.”;

45) w art. 76 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę, środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania.”;

46) art. 77 otrzymuje brzmienie:

„Art. 77. § 1. Skazanego na karę pozbawienia wolności sąd może warunkowo zwolnić z odbycia reszty kary tylko wówczas, gdy jego postawa, właściwości i warunki osobiste, okoliczności popełnienia przestępstwa oraz zachowanie po jego popełnieniu i w czasie odbywania kary uzasadniają przekonanie, że skazany po zwolnieniu będzie

stosował się do orzeczonego środka karnego lub zabezpieczającego, przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

§ 2. W szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd, wymierzając karę wymienioną w art. 32 pkt 3–5, może wyznaczyć surowsze ograniczenia do skorzystania przez skazanego z warunkowego zwolnienia niż przewidziane w art. 78.”;

47) art. 79 uchyla się;

48) art. 81 otrzymuje brzmienie:

„Art. 81. W razie odwołania warunkowego zwolnienia ponowne warunkowe zwolnienie nie może nastąpić przed odbyciem po ponownym osadzeniu przynajmniej roku kary pozbawienia wolności, a w wypadku kary 25 lat pozbawienia wolności lub kary dożywotniego pozbawienia wolności przed odbyciem przynajmniej 5 lat kary.”;

49) art. 83 otrzymuje brzmienie:

„Art. 83. Skazanego na karę ograniczenia wolności, który odbył przynajmniej połowę orzeczonej kary, przy czym przestrzegał porządku prawnego, jak również spełnił nałożone na niego obowiązki, orzeczone środki karne i środki kompensacyjne, sąd może zwolnić od reszty kary, uznając ją za wykonaną.”;

50) w art. 84 :

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli środek karny wymieniony w art. 39 pkt 3 orzeczono na podstawie art. 42 § 2 lub 3.

b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Jeżeli środek karny orzeczony został dożywotnio, sąd może uznać go za wykonany, jeżeli skazany przestrzegał porządku prawnego i nie zachodzi obawa ponownego popełnienia przestępstwa podobnego do tego, za które orzeczono środek karny, a środek karny był w stosunku do skazanego wykonywany przynajmniej przez 15 lat.”;

51) art. 84a uchyla się;

52) art. 85 otrzymuje brzmienie:

„Art. 85. § 1. Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną.

§ 2. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

§ 3 Karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a, chyba że zostały one przejęte do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej.”;

53) po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„Art. 85a. Orzekając karę łączną sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.”;

54) w art. 86:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.”;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Wymierzając karę łączną ograniczenia wolności, sąd stosując art. 35 określa na nowo wymiar czasu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne albo okres i wysokość potrąceń, a także nałożenie na sprawcę obowiązków, o których mowa w art. 34.”;

c) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Zasady wymiaru kary łącznej, określone w § 1-3, stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.”;

55) w art. 89:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia każdego z tych przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.”;

b) po § 1a dodaje się § 1b w brzmieniu:

„§ 1b. Sąd orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.”,

c) § 2 i 3 uchyla się;

56) po art. 89 dodaje się art. 89a w brzmieniu:

„Art. 89a. § 1. Jeżeli chociażby jedną karą podlegającą łączeniu jest kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczona na podstawie art. 60 § 5 lub art. 343 § 2 pkt 2 Kodeksu postępowania karnego, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, nieprzekraczającej wymiaru kary pozbawienia wolności, orzeczonej na podstawie tego przepisu.

§ 2. Orzekając karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, sąd może orzec grzywnę określoną w art. 71 § 1, chociażby jej nie orzeczono za pozostające w zbiegu przestępstwa.

§ 3. W razie zbiegu orzeczeń o okresach próby sąd orzeka ten okres oraz związane z nim obowiązki na nowo. W razie zbiegu orzeczeń, o którym mowa w § 1, okres próby może wynosić do 10 lat.”;

57) w art. 90 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Środki karne, środki kompensacyjne, przepadek, środki zabezpieczające oraz dozór stosuje się, chociażby orzeczono je tylko co do jednego ze zbiegających się przestępstw.”;

58) art. 91 otrzymuje brzmienie:

„Art. 91 § 1. Jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

§ 2. Jeżeli sprawca popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału.

§ 3. Jeżeli sprawca został skazany dwoma lub więcej wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw określonego w § 1, orzeczona kara łączna nie może przekroczyć górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę,

przewidzianego w przepisie stanowiącym podstawę wymiaru kary dla każdego z tych przestępstw.”;

59) art. 92-93 uchyla się;

60) po art. 93 dodaje się art. 93a–93g w brzmieniu:

„Art. 93a. § 1. Środkami zabezpieczającymi są:

- 1) dozór kuratora,
- 2) dozór Policji,
- 3) elektroniczna kontrola miejsca pobytu,
- 4) terapia,
- 5) leczenie odwykowe,
- 6) pobyt w zakładzie psychiatrycznym lub innym zakładzie zamkniętym.

§ 2. Jeżeli ustawa tak stanowi, tytułem środka zabezpieczającego można orzec nakaz i zakazy określone w art. 39 pkt 2–3.

Art. 93b. § 1. Sąd może orzec środek zabezpieczający jedynie wówczas, gdy jest to konieczne, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości, a inne dostępne środki prawne nie są wystarczające. Sąd uchyla środek zabezpieczający, gdy dalsze jego stosowanie nie jest już konieczne.

§ 2. Środek zabezpieczający i sposób jego wykonania powinien być odpowiedni do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który sprawca może popełnić, oraz ryzyka jego popełnienia, a także uwzględniać potrzeby i postępy w leczeniu odwykowym lub terapii. Sąd może zmienić orzeczony wobec sprawcy środek zabezpieczający lub sposób jego wykonywania, jeżeli poprzednio orzeczony środek stał się nieodpowiedni.

§ 3. Wobec tego samego sprawcy można orzec więcej niż jeden środek zabezpieczający; przepisy § 1 i 2 stosuje się, biorąc pod uwagę wszystkie orzekane środki zabezpieczające.

§ 4. Sąd orzeka pobyt w zakładzie psychiatrycznym lub innym zakładzie zamkniętym tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi.

Art. 93c. Środki zabezpieczające można orzec wobec sprawcy:

- 1) co do którego umorzono postępowanie o czyn zabroniony popełniony w stanie niepoczytalności określonej w art. 31 § 1,
- 2) w razie skazania za przestępstwo popełnione w stanie ograniczonej poczytalności określonej w art. 31 § 2,

3) w razie skazania za przestępstwo określone w art. 148, 156, 197 lub art. 200 § 1, popełnione w związku z zaburzeniem preferencji seksualnych,

4) w razie skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia za przestępstwo określone w rozdziale XIX, XXIII, XXV lub XXVI popełnione w związku z zaburzeniem osobowości o takim charakterze lub nasileniu, że sprzyja ono popełnianiu czynów łączących się z przemocą lub groźbą jej użycia, lub

5) w razie skazania za przestępstwo popełnione w związku z uzależnieniem od alkoholu, środka odurzającego lub innego podobnego środka.

Art. 93d. § 1. Czasu stosowania środka zabezpieczającego nie określa się z góry.

§ 2. Środki zabezpieczające, o których mowa w art. 93a § 1 pkt 1-5, można orzec również do czasu wykonania kary pozbawienia wolności, jednak nie wcześniej niż na 6 miesięcy przed przewidywanym warunkowym zwolnieniem lub odbyciem kary pozbawienia wolności.

§ 3. Sąd ustala potrzebę i możliwości wykonania orzeczonego środka zabezpieczającego nie wcześniej niż na 6 miesięcy przed przewidywanym warunkowym zwolnieniem lub odbyciem kary pozbawienia wolności.

§ 4. Jeżeli sprawca został skazany na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, karę 25 lat pozbawienia wolności lub karę dożywotniego pozbawienia wolności, środek zabezpieczający stosuje się po odbyciu kary lub warunkowym zwolnieniu, chyba że ustawa stanowi inaczej.

§ 5. Jeżeli zachowanie sprawcy po uchyleniu środka zabezpieczającego wskazuje, że zachodzi konieczność stosowania środków zabezpieczających, sąd, nie później niż w ciągu 3 lat od uchylenia środka, może ponownie orzec ten sam lub inny środek zabezpieczający, o którym mowa w art. 93a § 1 pkt 1-5.

Art. 93e. § 1. Sprawca, wobec którego orzeczono dozór kuratora, ma obowiązek umożliwić kuratorowi wstęp do swojego miejsca pobytu, okazać mu na żądanie dokument stwierdzający tożsamość oraz udzielać mu żądanych wyjaśnień i informacji. Dozór jest sprawowany przez sądowego kuratora zawodowego.

§ 2. Sprawca, wobec którego orzeczono dozór Policji ma obowiązek stawiennictwa we właściwej jednostce organizacyjnej Policji z dokumentem stwierdzającym tożsamość w odstępach czasu wskazanych przez sąd, nie rzadziej jednak niż raz w tygodniu, oraz obowiązek każdorazowego informowania jednostki Policji wykonującej dozór o zmianie

miejsca stałego pobytu, miejsca zatrudnienia, imienia i nazwiska, a także o terminach i miejscach wyjazdów.

§ 3. Sprawca, wobec którego orzeczono elektroniczną kontrolę miejsca pobytu, ma obowiązek poddania się nieprzerwanej kontroli miejsca swojego pobytu sprawowanej za pomocą urządzeń technicznych, w tym noszonego nadajnika.

§ 4. Sąd może orzec dozór Policji na czas do rozpoczęcia wykonywania elektronicznej kontroli miejsca pobytu.

Art. 93f. § 1. Sprawca, wobec którego orzeczono terapię ma obowiązek stawiennictwa we wskazanej przez sąd placówce w terminach wyznaczonych przez lekarza psychiatrę, seksuologa lub terapeutę i poddania się terapii farmakologicznej, zmierzającej do osłabienia popędu seksualnego, psychoterapii lub psychoedukacji, w celu poprawy funkcjonowania w społeczeństwie.

§ 2. Sprawca, wobec którego orzeczono leczenie odwykowe ma obowiązek stawiennictwa we wskazanej przez sąd placówce leczenia odwykowego w terminach wyznaczonych przez lekarza i poddania się leczeniu zmierzającemu do osłabienia uzależnienia od alkoholu, środka odurzającego lub innego podobnego środka.

§ 3. Nie stosuje się metod terapii lub leczenia, których zastosowanie spowodowałoby niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia sprawcy.

Art. 93g. § 1. Sąd orzeka pobyt w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym wobec sprawcy określonego w art. 93c pkt 1, jeżeli istnieje wysokie ryzyko, że popełni on czyn zabroniony o znacznej społecznej szkodliwości w związku z chorobą psychiczną lub upośledzeniem umysłowym.

§ 2. Skazując sprawcę określonego w art. 93c pkt 3 na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, karę 25 lat pozbawienia wolności lub karę dożywotniego pozbawienia wolności, sąd orzeka pobyt w odpowiednim zakładzie zamkniętym, jeżeli istnieje wysokie ryzyko, że skazany popełni przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub wolności seksualnej w związku z zaburzeniem preferencji seksualnych.

§ 3. Skazując sprawcę określonego w art. 93c pkt 4 na karę co najmniej 10 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, karę 25 lat pozbawienia wolności lub karę dożywotniego pozbawienia wolności, sąd może orzec pobyt w odpowiednim zakładzie zamkniętym, jeżeli istnieje wysokie ryzyko, że skazany, w związku z zaburzeniem osobowości, popełni przestępstwo określone w

rozdziale XIX, XXIII, XXV lub XXVI, zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 10 lat.

§ 4. Skazując sprawcę określonego w art. 93c pkt 5 na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, karę 25 lat pozbawienia wolności lub karę dożywotniego pozbawienia wolności, sąd może orzec pobyt w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego.”;

61) art. 94-98 uchyla się;

62) art. 99 otrzymuje brzmienie:

„Art. 99. § 1. Jeżeli sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności określonej w art. 31 § 1, sąd może orzec tytułem środka zabezpieczającego nakaz lub zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-3.

§ 2. Zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-3 § 1 orzeka się bez określenia czasu ich obowiązywania; sąd uchyla je, gdy ustały przyczyny ich orzeczenia.”;

63) art. 100 uchyla się;

64) w art. 101 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W przypadku gdy pokrzywdzonym jest małoletni albo gdy treści pornograficzne obejmują udział małoletniego, przedawnienie karalności przestępstwa określonego w rozdziale XXV nie może nastąpić przed upływem 10 lat od ukończenia przez niego 18 lat.”;

65) art. 102 otrzymuje brzmienie:

„Art. 102. Jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.”;

66) w art. 103 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepis § 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio do środków karnych oraz przepadku.”;

67) w art. 104 uchyla się § 2;

68) art. 106a otrzymuje brzmienie:

„Art. 106a. W razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich oraz obyczajności, jeżeli pokrzywdzony był małoletnim albo gdy treści pornograficzne obejmują udział małoletniego, zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 30 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania.”;

69) w art. 107:

a) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W razie skazania na grzywnę albo karę ograniczenia wolności, zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania.”,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Jeżeli orzeczono środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem jego wykonania, z zastrzeżeniem art. 76 § 2.”;

70) art. 107a uchyla się;

71) art. 114a otrzymuje brzmienie:

„Art. 114a. § 1. Wyrokiem skazującym jest również prawomocne orzeczenie skazujące za popełnienie przestępstwa wydane przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie obcym, chyba że według ustawy karnej polskiej czyn nie stanowi przestępstwa, sprawca nie podlega karze albo orzeczono karę nieznaną ustawie.

§ 2. W sprawach, o których mowa w art. 4 i 107, stosuje się ustawę obowiązującą w miejscu skazania. Przepisu art. 108 nie stosuje się.

§ 3. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli informacje uzyskane z rejestru karnego lub od sądu państwa obcego nie są wystarczające dla uwzględnienia skazania albo orzeczona kara podlega darowaniu w państwie, w którym nastąpiło skazanie.”;

72) w art. 115 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Czynem zabronionym jest zachowanie o znamionach przedmiotowych i podmiotowych określonych w ustawie karnej.”;

73) po art. 231a dodaje się art. 231b w brzmieniu:

„Art. 231b. § 1. Osoba, która w obronie koniecznej odpiera zamach na jakiegokolwiek cudze dobro chronione prawem, chroniąc bezpieczeństwo lub porządek publiczny, korzysta z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy zamachu skierowany przeciwko osobie odpierającej zamach godzi wyłącznie w cześć lub godność tej osoby.”;

74) w art. 242 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Kto, korzystając z zezwolenia na czasowe opuszczenie zakładu karnego lub aresztu śledczego bez dozoru albo zamkniętego zakładu psychiatrycznego lub zakładu leczenia odwykowego dysponującego warunkami podstawowego zabezpieczenia, bez

usprawiedliwionej przyczyny nie powróci najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.”;

75) art. 244 otrzymuje brzmienie:

„Art. 244. Kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu trwałego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”;

76) art. 244a uchyla się;

77) po art. 244a dodaje się art. 244b w brzmieniu:

„Art. 244b. § 1. Kto nie stosuje się do określonych w ustawie obowiązków związanych z orzecznym wobec niego środkiem zabezpieczającym,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto bezprawnie udaremnia wykonywanie orzeczonego wobec innej osoby środka zabezpieczającego w postaci elektronicznej kontroli miejsca pobytu.”

Art. 2. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2013 r. poz. 482, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Art. 2a. § 1. Jeżeli według nowej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn, a jeżeli ustawa nie

³⁾ Zmiany tekstu wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 829, 1247 i 1446.

przewiduje za ten czyn kary aresztu, na karę ograniczenia wolności, a jeżeli ustawa nie przewiduje za ten czyn kary ograniczenia wolności – na karę grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny grzywnie w kwocie od 10 do 250 złotych i nie przekraczając górnej granicy tego rodzaju kary przewidzianej za ten czyn.

§ 2. Jeżeli według nowej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na grzywnę lub karę ograniczenia wolności stanowi wykroczenie, orzeczone kary ulegają zamianie tylko wówczas, gdy kara grzywny lub ograniczenia wolności podlegająca wykonaniu przekroczyłaby górną granicę ustawowego zagrożenia przewidzianą za ten czyn. Wówczas orzeczoną karę grzywny lub ograniczenia wolności zamienia się na karę w wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za dany czyn. Jeżeli za dany czyn nie jest przewidziana kara ograniczenia wolności, orzeczoną karę ograniczenia wolności zamienia się na karę grzywny, przy czym miesiąc ograniczenia wolności przyjmuje się za równoważny grzywnie od 100 do 2.500 złotych nieprzekraczającej górnej granicy ustawowego zagrożenia za ten czyn.

§ 3. Jeżeli według niniejszej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo stanowi wykroczenie, orzeczone środki karne, środki kompensacyjne, środki związane z poddaniem sprawcy próbie, środki zabezpieczające, o których mowa w art. 93a § 1 pkt 1-5 i § 2 Kodeksu karnego, oraz przepadek podlegają wykonaniu na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 4. Jeżeli według nowej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym na karę pozbawienia wolności za przestępstwo stanowi wykroczenie i kara ta była podstawą orzeczenia kary łącznej, kara łączna traci moc. Jeżeli według nowej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym na karę ograniczenia wolności albo grzywny stanowi wykroczenie i kary te były podstawą orzeczenia kary łącznej, kara łączna traci moc tylko w razie wydania postanowienia, o którym mowa w § 2. W razie potrzeby sąd wydaje wyrok łączny.

§ 5. Przepisów § 1-4 nie stosuje się, jeżeli ich zastosowanie powoduje skutki prawne mniej korzystne dla sprawcy niż stosowanie ustawy obowiązującej poprzednio.”;

2) po art. 66 dodaje się art. 66a w brzmieniu:

„Art. 66a. § 1. Kto nie stosuje się do obowiązków orzeczonych wobec niego przez sąd w wyroku skazującym na samoistną karę grzywny,
podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się, następujące zmiany:

1) w art. 4 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kary, środki karne, środki kompensacyjne, przepadek, środki zabezpieczające i środki zapobiegawcze wykonuje się w sposób humanitarny, z poszanowaniem godności ludzkiej skazanego. Zakazuje się stosowania tortur lub niehumanitarnego albo poniżającego traktowania i karania skazanego.”;

2) w art. 7 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Skargi rozpoznaje sąd właściwy zgodnie z art. 3. W sprawach dotyczących odbywania kary pozbawienia wolności, kary aresztu, kary porządkowej, środka przymusu skutkującego pozbawieniem wolności, wykonywania orzeczenia o warunkowym przedterminowym zwolnieniu oraz środka zabezpieczającego polegającego na umieszczeniu w zakładzie zamkniętym, a także w sprawach dotyczących wykonywania kar, środków karnych i środków zabezpieczających w systemie dozoru elektronicznego sądem właściwym jest sąd penitencjarny.”;

3) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. Organ wykonujący orzeczenie, w razie stwierdzenia, że zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd.”;

4) po art. 17 dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Art. 17a. § 1. W razie orzeczenia wobec skazanego kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności na podstawie art. 37b Kodeksu karnego, karę ograniczenia wolności kieruje się do wykonania w pierwszej kolejności tylko wówczas, gdy zachodzą przeszkody prawne do niezwłocznego wykonania kary pozbawienia wolności.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1318, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 111, poz. 1194 i Nr 151, poz. 1686, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 121, poz. 1033 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 22, poz. 119, Nr 62, poz. 504, Nr 98, poz. 817, Nr 108, poz. 911, Nr 115, poz. 963, Nr 190, poz. 1475, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 34, poz. 191, Nr 40, poz. 227, Nr 125, poz. 842 i Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 39, poz. 201 i 202, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 734, Nr 185, poz. 1092, Nr 217, poz. 1280 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 908 oraz z 2013 r. poz. 628 i 1247.

§ 2. W wypadku ustania przeszkód, o których mowa w § 1, sąd – niezależnie od tego, czy kara ograniczenia wolności została już w całości wykonana – niezwłocznie kieruje do wykonania karę pozbawienia wolności.”;

5) w art. 22 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Udział sądowego kuratora zawodowego w posiedzeniu jest obowiązkowy, jeżeli ustawa tak stanowi lub sąd uzna to za konieczne.”;

6) w art. 25 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Egzekucję zasądzonych roszczeń cywilnych, orzeczonej grzywny, świadczenia pieniężnego, należności sądowych prowadzi się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, jeżeli niniejsza ustawa nie stanowi inaczej.”;

7) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. Egzekucję przepadku oraz nawiązki na rzecz Skarbu Państwa prowadzi urząd skarbowy według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jeżeli niniejsza ustawa nie stanowi inaczej.”;

8) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Z chwilą prawomocnego orzeczenia przepadku wobec jednego z małżonków pozostających we wspólności majątkowej, przedmioty majątkowe, których dotyczy przepadek lub które podlegają egzekucji przepadku równowartości przedmiotów lub korzyści, tracą z mocy prawa charakter składników majątku wspólnego. Od tej chwili stosuje się do nich odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, przy czym udział Skarbu Państwa stanowi część orzeczona przepadkiem. Małżonek skazanego może wystąpić odpowiednio z żądaniem określonym w art. 28 § 3.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w wypadku orzeczenia przepadku przedmiotów objętych innym rodzajem współwłasności łącznej.”;

9) w art. 29a § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„Art. 29a. § 1. Przy egzekucji przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa lub jej równowartości domniemywa się, że rzeczy oraz prawa majątkowe, które są we władaniu skazanego po orzeczeniu przepadku, należały do niego już w chwili wydania orzeczenia.

§ 2. Osoba fizyczna, w stosunku do której działa domniemanie ustanowione w art. 45 § 3 Kodeksu karnego lub w art. 33 § 4 Kodeksu karnego skarbowego, może wnosić o wyłączenie z jego zakresu przedmiotów majątkowych, których łączna wartość według

oszacowania organu egzekucyjnego nie przekracza przeciętnego sześciomiesięcznego dochodu tej osoby; wniosek o wyłączenie zgłasza się do tego organu.”;

10) w art. 32:

a) dotychczasową treść oznacza się jako § 1,

b) po § 1 dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Sędzia penitencjarny sprawuje nadzór nad legalnością i prawidłowością stosowania systemu dozoru elektronicznego.”;

11) w art. 38 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W wykonywaniu kar, środków karnych, środków kompensacyjnych, zabezpieczających i zapobiegawczych, w szczególności związanych z pozbawieniem wolności oraz przepadku mogą współdziałać stowarzyszenia, fundacje, organizacje oraz instytucje, których celem działania jest realizacja zadań określonych w niniejszym rozdziale, jak również kościoły i inne związki wyznaniowe oraz osoby godne zaufania.”;

12) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Art. 39. § 1. Przedstawiciele stowarzyszeń, fundacji, organizacji i instytucji, o których mowa w art. 38 § 1, kościołów i innych związków wyznaniowych oraz osoby godne zaufania mogą uczestniczyć w radach oraz innych organach kolegialnych – powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów, Ministra Sprawiedliwości lub podległe mu organy albo wojewodów – których zadaniem jest świadczenie pomocy skazanym i ich rodzinom albo koordynowanie współdziałania społeczeństwa z zakładami karnymi i aresztami śledczymi. Przedstawiciele ci oraz osoby godne zaufania mogą też uczestniczyć w społecznej kontroli nad wykonywaniem kar, środków karnych, kompensacyjnych, zabezpieczających i zapobiegawczych oraz przepadku.

§ 2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i tryb uczestnictwa podmiotów wymienionych w art. 38 § 1 w wykonywaniu kar, środków karnych, środków kompensacyjnych, przepadku oraz środków zabezpieczających i zapobiegawczych, a także społecznej kontroli, o której mowa w § 1, uwzględniając w szczególności cele, jakim powinno służyć uczestnictwo tych podmiotów w zakresie zapobiegania przestępczości i readaptacji społecznej, warunki, jakim powinien odpowiadać przedstawiciel podmiotu, oraz charakter uczestnictwa.”;

13) po rozdziale VII dodaje się rozdział VIIa w brzmieniu:

„Rozdział VIIa

System dozoru elektronicznego

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 43a. § 1. Kary, środki karne i środki zabezpieczające, których wykonanie łączy się z zastosowaniem dozoru elektronicznego, wykonuje się według przepisów niniejszego rozdziału.

§ 2. Ilekroć w przepisach niniejszego rozdziału mowa jest o:

- 1) karze – przepisy te stosuje się również do środków karnych i zabezpieczających,
 - 2) skazanym – przepisy te stosuje się również do sprawcy, wobec którego orzeczono środek zabezpieczający połączony z dozorem elektronicznym,
- z wyłączeniem przepisów dotyczących zmiany sposobu wykonania kary oraz przepisów dotyczących wyłącznie dozoru stacjonarnego. Art. 43b. § 1. Dozór elektroniczny jest to kontrola zachowania skazanego przy użyciu środków technicznych.

§ 2. System dozoru elektronicznego jest to ogół metod postępowania i środków technicznych służących do wykonywania dozoru elektronicznego.

§ 3. W systemie dozoru elektronicznego można kontrolować:

- 1) przebywanie przez skazanego w określonych dniach tygodnia i godzinach we wskazanym przez sąd miejscu (dozór stacjonarny),
- 2) bieżące miejsce pobytu skazanego, niezależnie od tego, gdzie skazany przebywa (dozór mobilny),
- 3) zachowywanie przez skazanego określonej odległości od osoby wskazanej przez sąd (dozór zbliżeniowy).

Art. 43c. § 1. Karę ograniczenia wolności w systemie dozoru elektronicznego wykonuje się jako dozór stacjonarny. Środki karne i zabezpieczające w systemie dozoru elektronicznego wykonuje się jako dozór zbliżeniowy lub mobilny.

§ 2. Do wykonywania kary ograniczenia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie stosuje się przepisów rozdziału IX, z wyjątkiem art. 62.

§ 3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób oraz szczegółowe warunki wykonywania kar, środków karnych i środków zabezpieczających w systemie dozoru elektronicznego, mając na uwadze w szczególności kontrolowanie i ocenę

zachowania skazanego w czasie wykonywania kary w tym systemie oraz zakres niezbędnej dokumentacji.

Art. 43d. § 1. Właściwość sądu w sprawach orzekania kar w systemie dozoru elektronicznego określają odrębne przepisy.

§ 2. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w sprawach wykonywania dozoru stacjonarnego właściwy jest sąd penitencjarny, w okręgu którego kara jest lub ma być wykonywana, a w sprawach wykonywania dozoru zbliżeniowego i mobilnego – sąd penitencjarny, w okręgu którego skazany ma miejsce stałego pobytu, a jeżeli skazany nie posiada takiego miejsca – sąd, w okręgu którego orzeczono środek karny lub zabezpieczający wykonywany w systemie dozoru elektronicznego.

Art. 43e. § 1. Środkami technicznymi służącymi do wykonywania dozoru elektronicznego są:

- 1) centrala monitorowania,
- 2) sieć informatyczna, złożona z terminali połączonych z centralą za pomocą systemu informatycznego,
- 3) nadajniki,
- 4) rejestratory stacjonarne i przenośne.

§ 2. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki techniczne i wymagania funkcjonalne, jakie powinny spełniać środki techniczne służące do wykonywania dozoru elektronicznego, a także sposób organizowania tych środków w sieć informatyczną oraz sposób przekazywania danych wewnątrz tej sieci, mając na względzie konieczność zabezpieczenia prawidłowego działania systemu dozoru elektronicznego oraz prawidłowego postępowania z danymi osobowymi i informacjami związanymi z działaniem tego systemu.

Art. 43f. § 1. Dozór elektroniczny wykonywany jest przez:

- 1) podmiot prowadzący centralę monitorowania – w zakresie czynności związanych z obsługą tej centrali,
- 2) podmiot dozoru – w zakresie pozostałych czynności.

§ 2. Podmiotem prowadzącym centralę monitorowania może być podmiot dozoru lub jednostka organizacyjna podległa Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 3. Podmiotem dozującym może być przedsiębiorca, instytucja państwowa lub podmiot zagraniczny będący przedsiębiorcą w rozumieniu prawa kraju rejestracji i spełniający warunki do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej działalności gospodarczej.

§ 4. Minister Sprawiedliwości dokonuje wyboru podmiotu dozującego, o którym mowa w § 3, w trybie określonym w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.⁵⁾), i powierza mu wykonywanie czynności, o których mowa w § 1 pkt 2.

Oddział 2

Rozpoczęcie dozoru elektronicznego

Art. 43g. § 1. Kara może być wykonywana w systemie dozoru elektronicznego jedynie wówczas, gdy pozwalają na to warunki techniczne, obejmujące w szczególności liczbę oraz zasięg dostępnych nadajników i rejestratorów oraz możliwości organizacyjne ich obsługi.

§ 2. W razie gdy warunki techniczne nie są wystarczające do jednoczesnego objęcia dozorem mobilnym wszystkich skazanych, wobec których dozór taki został orzeczony, w pierwszej kolejności kieruje się do wykonania dozory mobilne orzeczone jako środek zabezpieczający.

§ 3. Jeżeli skazany zamieszkuje wspólnie z inną osobą lub osobami pełnoletnimi, warunkiem rozpoczęcia dozoru stacjonarnego jest uprzednia zgoda tych osób udzielona na piśmie, obejmująca także umożliwienie podmiotowi dozującemu przeprowadzanie czynności kontrolnych.

§ 4. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, sąd może odstąpić od wymogu uzyskania zgody, o której mowa w § 3.

Art. 43h. § 1. Po otrzymaniu odpisu prawomocnego wyroku skazującego na karę wykonywaną w systemie dozoru elektronicznego sąd penitencjarny żąda od podmiotu dozującego nadesłania informacji, czy warunki techniczne pozwalają na niezwłoczne rozpoczęcie wykonywania tej kary, a jeśli nie – od jakiej daty będzie to możliwe.

§ 2. Jeżeli z informacji uzyskanych od podmiotu dozującego wynika, że nie jest możliwe niezwłoczne rozpoczęcie wykonywania kary, sąd penitencjarny orzeka o odroczeniu wykonania tej kary na czas określony, nie dłużej jednak niż do roku.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 161, poz. 1078 i Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 5, poz. 13, Nr 28, poz. 143, Nr 87, poz. 484, Nr 234, poz. 1386 i Nr 240, poz. 1429, z 2012 r. poz. 769, 951, 1101, 1271 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 984 i 1047.

§ 3. Na postanowienie o odroczeniu wykonania kary przysługuje zażalenie.

Art. 43i. § 1. Po uzyskaniu od podmiotu dozoru informacji, że możliwe jest niezwłoczne rozpoczęcie wykonywania kary, oraz, w przypadku dozoru stacjonarnego, po uzyskaniu zgody, o której mowa w art. 43g § 3, sąd penitencjarny wydaje postanowienie o rozpoczęciu dozoru elektronicznego, w którym:

- 1) wyznacza termin i określa sposób zgłoszenia przez skazanego gotowości do instalacji środków technicznych,
- 2) jeżeli wobec skazanego orzeczono dozór stacjonarny, określa miejsce wykonywania dozoru, przedziały czasu w ciągu doby i w poszczególnych dniach tygodnia, kiedy skazany ma obowiązek przebywania w tym miejscu,
- 3) określa, jakie środki techniczne mają zostać zainstalowane,
- 4) określa datę zakończenia dozoru elektronicznego.

§ 2. Termin, o którym mowa w § 1 pkt 1, nie może być dłuższy niż 24 godziny od zwolnienia skazanego z zakładu karnego, a jeśli skazany przebywa na wolności, nie dłuższy niż 24 godziny od ogłoszenia lub doręczenia skazanemu postanowienia o rozpoczęciu dozoru elektronicznego. Jeżeli wobec skazanego przebywającego w zakładzie karnym orzeczono dozór mobilny lub zbliżeniowy, można wyznaczyć termin założenia nadajnika w okresie do 7 dni przed zakończeniem odbywania kary lub warunkowym przedterminowym zwolnieniem; w takim wypadku o terminie powiadamia się podmiot dozoru i dyrektora zakładu karnego, a § 1 pkt 1 nie stosuje się.

§ 3. Przedziały czasu, o których mowa w § 1 pkt 2, określa się w taki sposób, aby skazany mógł oddalić się z miejsca wykonywania dozoru stacjonarnego na okres nieprzekraczający 12 godzin dziennie.

§ 4. Postanowienie o rozpoczęciu dozoru elektronicznego powinno zawierać pouczenie o przysługujących skazanemu prawach i ciężących na nim obowiązkach związanych z dozorem elektronicznym, jak również o konsekwencjach naruszenia tych obowiązków. Odpis postanowienia przesyła się niezwłocznie sądowemu kuratorowi zawodowemu i podmiotowi dozoru.

§ 5. Na postanowienie o rozpoczęciu dozoru elektronicznego, przysługuje zażalenie jedynie w zakresie określenia daty zakończenia dozoru elektronicznego.

§ 6. Rozpoczęcie wykonywania dozoru elektronicznego następuje z dniem, w którym wobec skazanego uruchomiono środki techniczne niezbędne do wykonywania kary w tym systemie.

Art. 43j. § 1. Jeżeli wobec skazanego orzeczono zakaz zbliżania się do określonej osoby kontrolowany w systemie dozoru elektronicznego, sąd penitencjarny poucza tę osobę o prawie do wystąpienia z wnioskiem o wyposażenie jej w rejestrator przenośny, albo stacjonarny.

§ 2. Jeżeli osoba chroniona nie wystąpi z wnioskiem, o którym mowa w § 1, w terminie miesiąca od otrzymania pouczenia, albo oświadczy, że nie będzie korzystać z rejestratora, sąd penitencjarny orzeka o zmianie dozoru zbliżeniowego na dozór mobilny. Przepis art. 43h § 1 i art. 43i § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Na postanowienie o zmianie dozoru zbliżeniowego na dozór mobilny przysługuje zażalenie.

Oddział 3

Obowiązki i prawa skazanego

Art. 43k. § 1. Skazany ma obowiązek zgłosić podmiotowi dozoruującemu, w terminie i w sposób określony przez sąd penitencjarny, gotowość do instalacji środków technicznych.

§ 2. Podmiot dozorujący dokonuje niezwłocznej rejestracji zgłoszenia, o którym mowa w § 1.

§ 3. Podmiot dozorujący niezwłocznie zawiadamia sądowego kuratora zawodowego oraz sąd penitencjarny o niezgłoszeniu przez skazanego gotowości, o której mowa w § 1, albo o uchyleniu się skazanego od instalacji środka technicznego.

Art. 43l. § 1. Skazany, wobec którego wykonywany jest dozór elektroniczny, ma obowiązek:

- 1) nieprzerwanie nosić nadajnik,
- 2) dbać o powierzone mu środki techniczne, w tym zwłaszcza chronić je przed utratą, zniszczeniem, uszkodzeniem lub uczynieniem niezdatnymi do użytku oraz zapewnić ich stałe zasilanie energią elektryczną,
- 3) udostępniać podmiotowi dozorującemu powierzone środki techniczne do kontroli, naprawy lub wymiany na każde żądanie tego podmiotu, w tym również umożliwiając pracownikom tego podmiotu wejście do pomieszczeń, w których skazany przebywa, lub na nieruchomości stanowiącą jego własność lub będącą w jego zarządzie,
- 4) udzielać sędziemu penitencjarnemu, sądowemu kuratorowi zawodowemu i podmiotowi dozorującemu wyjaśnień dotyczących przebiegu odbywania kary i wykonywania nałożonych obowiązków oraz stawiać się na wezwania sędziego i kuratora.

§ 2. Skazany, wobec którego wykonywany jest dozór stacjonarny, ma ponadto obowiązek:

- 1) pozostawać we wskazanym przez sąd penitencjarny miejscu w wyznaczonym czasie,
- 2) odbierać połączenia telefoniczne przychodzące do rejestratora stacjonarnego,
- 3) umożliwiać sądowemu kuratorowi zawodowemu wejście do mieszkania lub na nieruchomości, gdzie zainstalowano rejestrator.
- 4) na żądanie osób upoważnionych, udzielać im wyjaśnień, o których mowa w § 1 pkt 4, również przy użyciu rejestratora stacjonarnego.

Art. 43m. § 1. W wyjątkowym wypadku, uzasadnionym szczególnymi okolicznościami, sąd penitencjarny może zmienić miejsce wykonywania dozoru stacjonarnego.

§ 2. Do postanowienia o zmianie miejsca wykonywania dozoru stacjonarnego stosuje się odpowiednio art. 43h § 1, art. 43i § 1 i 5 oraz art. 43k.

§ 3. W uzasadnionych wypadkach sąd penitencjarny może zmieniać przedziały czasu w ciągu doby i w poszczególnych dniach tygodnia, o których mowa w art. 43i § 1 pkt 2.

§ 4. W uzasadnionych wypadkach, gdy niezbędne jest szybkie dokonanie zmiany, przedziały czasu w ciągu doby i w poszczególnych dniach tygodnia na wniosek skazanego mogą zostać zmienione również przez sądowego kuratora zawodowego, który niezwłocznie informuje o tym sędziego penitencjarnego i wprowadza informacje do systemu informatycznego. Sąd penitencjarny może uchylić zmiany wprowadzone przez sądowego kuratora zawodowego albo dokonać w nich własnej zmiany.

Art. 43n. § 1. W przypadkach szczególnie ważnych dla skazanego, uzasadnionych względami zdrowotnymi, rodzinnymi lub osobistymi, sądowy kurator zawodowy może zezwolić skazanemu na opuszczenie miejsca wykonywania dozoru stacjonarnego na okres nieprzekraczający jednorazowo 7 dni, w miarę potrzeby w asyście osoby najbliższej lub osoby godnej zaufania, niezwłocznie informując o tym sędziego penitencjarnego i wprowadzając tę informację do systemu informatycznego.

§ 2. Zezwolenie, o którym mowa w § 1, może być cofnięte, jeżeli po jego udzieleniu pojawiły się informacje lub okoliczności uzasadniające obawę, że skazany w okresie zezwolenia może naruszyć porządek prawny.

§ 3. Jeżeli zezwolenie zostało cofnięte, skazanemu nie udziela się ponownego zezwolenia na opuszczenie miejsca wykonywania dozoru stacjonarnego.

Art. 43o. § 1. Jeżeli przemawiają za tym ważne względy zdrowotne lub osobiste, sąd penitencjarny może zarządzić przerwę w wykonaniu kary w systemie dozoru elektronicznego.

§ 2. Przerwą w wykonaniu kary w systemie dozoru elektronicznego jest okres między usunięciem przez podmiot dozorujący choćby jednego ze środków technicznych niezbędnych do wykonywania dozoru a ponownym założeniem lub zainstalowaniem wszystkich stosowanych środków technicznych. Przepis art. 43i § 1 i 5 oraz art. 43k stosuje się odpowiednio.

§ 3. Na postanowienie w przedmiocie przerwy oraz odwołania przerwy przysługuje zażalenie.

Art. 43p. § 1. W przypadku niecierpiącym zwłoki, z uwagi na zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego, sądowy kurator zawodowy może wyrazić zgodę na odinstalowanie rejestratora stacjonarnego lub usunięcie nadajnika.

§ 2. Sędzia penitencjarny w terminie 7 dni od wyrażenia zgody, o której mowa w § 1, zarządza przerwę w wykonaniu kary lub ponowne założenie nadajnika lub zainstalowanie rejestratora.

§ 3. Po ustaniu przyczyny usunięcia urządzenia lub nadajnika sędzia penitencjarny, na wniosek sądowego kuratora zawodowego, zarządza jego ponowne zainstalowanie lub założenie. Przepis art. 43i § 1 i 5 oraz art. 43k stosuje się odpowiednio.

Oddział 4

Czynności podmiotów wykonujących dozór elektroniczny

Art. 43r. Wykonując dozór elektroniczny, podmiot dozoruujący:

- 1) niezwłocznie po zaistnieniu warunków technicznych informuje sąd penitencjarny o możliwości rozpoczęcia wykonywania dozoru elektronicznego,
- 2) zakłada skazanemu nadajnik niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni od dnia zgłoszenia przez skazanego gotowości, o której mowa w art. 43k,
- 3) w razie orzeczenia dozoru stacjonarnego, instaluje rejestrator stacjonarny w terminie wskazanym w pkt 2,
- 4) w razie orzeczenia dozoru mobilnego, nieprzerwanie kontroluje miejsce pobytu skazanego,
- 5) w razie orzeczenia dozoru zbliżeniowego, przekazuje rejestrator przenośny osobie chronionej zakazem zbliżania oraz instruuje tę osobę co do sposobu używania rejestratora,

- 6) kontroluje przestrzeganie przez skazanego obowiązków, związanych ze stosowaniem dozoru,
- 7) kontroluje prawidłowość działania środków technicznych i niezwłocznie usuwa uchybienia w ich działaniu,
- 8) po zakończeniu dozoru, a także na polecenie sądu lub sądowego kuratora zawodowego, usuwa nadajnik, rejestrator stacjonarny i rejestrator przenośny używany przez osobę chronioną,
- 9) rejestruje każde zdarzenie polegające na przerwaniu lub nawiązaniu łączności między środkami technicznymi oraz każde nieuprawnione oddziaływanie na te środki, a także wyczerpanie się wewnętrznego źródła zasilania,
- 10) niezwłocznie zawiadamia sądowego kuratora zawodowego oraz sędziego penitencjarnego o każdym zdarzeniu określonym w pkt 9,
- 11) wykonuje polecenia sądu penitencjarnego i sądowego kuratora zawodowego związane z przebiegiem dozoru.

Art. 43s. § 1. Właściciel lub zarządca nieruchomości, budynku lub obiektu, na których ma zostać albo został zainstalowany rejestrator stacjonarny, obowiązany jest umożliwić podmiotowi dozoru:

- 1) zainstalowanie rejestratora w warunkach zapewniających jego prawidłowe działanie,
- 2) wykonywanie czynności kontrolnych mających na celu sprawdzenie prawidłowości działania rejestratora.

§ 2. W razie potrzeby podmiot dozoru może żądać od Policji udzielenia pomocy przy dokonywaniu czynności przeprowadzanych na podstawie przepisów niniejszego oddziału, w szczególności przy wejściu do miejsca, gdzie zainstalowany jest rejestrator lub gdzie przebywa skazany.

§ 3. Kosztami czynności wykonanych przez Policję obciąża się skazanego, o czym należy go pouczyć.

Art. 43t. § 1. W celu sprawdzenia prawidłowości funkcjonowania i użytkowania rejestratora lub nadajnika podmiot dozoru może dokonać, w każdym czasie, kontroli tych środków technicznych. Podmiot dozoru dokonuje kontroli w razie stwierdzenia nieuprawnionego oddziaływania na rejestrator lub nadajnik.

§ 2. Przed przystąpieniem do kontroli pracownik podmiotu dozoru okazuje osobom, których dotyczy kontrola, dokument identyfikujący go jako osobę uprawnioną do przeprowadzenia kontroli, wystawiony przez podmiot dozoru.

§ 3. Kontrolę przeprowadza się zgodnie z jej celem, z zachowaniem umiaru i poszanowania godności ludzkiej oraz bez wyrządzania zbędnych dolegliwości.

§ 4. Kontrolę techniczną należy przeprowadzać po godzinie 6⁰⁰, a przed godziną 22⁰⁰, chyba że zachodzi przypadek niecierpiący zwłoki.

§ 5. Na częstotliwość i sposób przeprowadzenia kontroli przysługuje skarga do sędziego penitencjarnego osobom, których dotyczy kontrola.

§ 6. Osobą, której dotyczy kontrola, może być skazany, osoba chroniona zakazem zbliżania, osoba zamieszkująca wspólnie ze skazanym oraz właściciel lub zarządca, o którym mowa w art. 43s § 1.

Art. 43u. § 1. Podmiot dozoru może bez zgody sędziego penitencjarnego usunąć, wymienić, zainstalować lub założyć rejestrator lub nadajnik, jeżeli:

- 1) rejestrator lub nadajnik uległ uszkodzeniu, zniszczeniu, zużyciu albo z innych powodów nie działa prawidłowo,
- 2) jest to konieczne z uwagi na zagrożenie życia lub zdrowia skazanego,
- 3) Minister Sprawiedliwości dokonał wyboru innego podmiotu jako podmiotu dozoru.

§ 2. O dokonany usunięciu, wymianie, instalacji lub założeniu rejestratora lub nadajnika podmiot dozoru niezwłocznie zawiadamia sędziego penitencjarnego, wskazując podjęte działanie oraz jego powód.

Art. 43w. § 1. Podmiot dozoru przechowuje i archiwizuje dane osobowe oraz informacje zarejestrowane w związku z wykonywaniem dozoru elektronicznego w sposób zapewniający bezpieczeństwo przechowywanych danych i informacji.

§ 2. Dane przechowywane przed podmiot dozoru mogą być ujawnione Policji i przez nią przetwarzane wyłącznie w celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw lub przestępstw skarbowych.

§ 3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób archiwizowania, okres przechowywania oraz sposób i tryb usuwania danych i informacji zarejestrowanych w związku z wykonywaniem dozoru elektronicznego, mając w szczególności na względzie potrzebę zapewnienia ochrony tych danych i informacji przed dostępem osób nieuprawnionych oraz prawidłowe zabezpieczenie tych danych i informacji.

Art. 43x. § 1. W razie stwierdzenia istotnych uchybień w wykonywaniu dozoru elektronicznego przez podmiot dozorujący sędzia penitencjarny informuje o tym prezesa właściwego sądu.

§ 2. Prezes właściwego sądu wzywa podmiot dozorujący do usunięcia uchybień w wyznaczonym terminie, nie dłuższym jednak niż 3 miesiące.

§ 3. W przypadku nieusunięcia uchybień w wyznaczonym terminie prezes właściwego sądu zawiadamia o tym Ministra Sprawiedliwości.

§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób, zakres i tryb sprawowania nadzoru nad wykonywaniem dozoru elektronicznego, mając na względzie w szczególności legalność i prawidłowość wykonywania dozoru, sposób eliminowania stwierdzonych uchybień oraz sposoby dokumentowania i przeprowadzania tego nadzoru.

Art. 43y. § 1. Jeżeli umowa z podmiotem dozorującym została unieważniona, rozwiązana, upłynął okres na który została zawarta lub z innych przyczyn przestała wiązać strony, a nie jest możliwe niezwłoczne powierzenie czynności innemu podmiotowi dozorującemu, wykonywanie kar i środków w systemie dozoru elektronicznego ulega przerwie. Przepis art. 43o § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Sąd penitencjarny zawiadamia skazanego o dacie określonej w § 1. Przepis art. 43h, 43i i 43k stosuje się odpowiednio.

Oddział 5

Zakończenie dozoru elektronicznego

Art. 43z. Karę w systemie dozoru elektronicznego uznaje się za wykonaną z dniem zakończenia wykonywania tego dozoru, chyba że orzeczono o zmianie sposobu wykonania kary.

Art. 43za. § 1. Sąd penitencjarny orzeka o zmianie sposobu wykonania kary, jeżeli:

- 1) skazany uchyla się od założenia nadajnika lub zainstalowania rejestratora,
- 2) skazany, wobec którego wykonywany jest dozór stacjonarny, naruszył porządek prawny, w szczególności popełnił przestępstwo lub przestępstwo skarbowe,
- 3) skazany uchyla się od wykonania obowiązków związanych z dozorem elektronicznym, lub
- 4) skazany, któremu zezwolono na opuszczenie miejsca wykonywania dozoru stacjonarnego, w okresie objętym zezwoleniem nadużył zaufania, w szczególności nie powrócił do miejsca wykonywania dozoru elektronicznego w wyznaczonym czasie,

- 5) po upływie okresu, na który odroczone wykonanie kary w systemie dozoru elektronicznego, wykonanie kary w tym systemie w dalszym ciągu nie jest możliwe,
- 6) w ciągu miesiąca od uprawomocnienia się wyroku skazującego nie uzyskano zgody, o której mowa w art. 43g § 3, chyba że sąd odstąpił od tego wymogu,
- 7) skazany w czasie wykonywania kary w systemie dozoru elektronicznego został osadzony w zakładzie karnym w związku z zastosowaniem tymczasowego aresztowania lub wykonaniem kary w innej sprawie, lub
- 8) kara w systemie dozoru elektronicznego została objęta wyrokiem łącznym.

§ 2. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, sąd penitencjarny może odstąpić od orzeczenia o zmianie sposobu wykonania kary z przyczyny określonej:

- 1) w § 1 pkt 1 – jeżeli do instalacji środków technicznych doszło w późniejszym terminie niż wskazany w postanowieniu o rozpoczęciu dozoru elektronicznego,
- 2) w § 1 pkt 2 – jeżeli w systemie dozoru elektronicznego wykonywana jest kara ograniczenia wolności,
- 3) w § 1 pkt 4 – jeżeli skazany nie powrócił do miejsca wykonywania dozoru elektronicznego z przyczyn od niego niezależnych, których wystąpienia nie mógł przewidzieć.

Art. 43zb. § 1. Jeżeli wobec skazanego wykonywana jest kara ograniczenia wolności w systemie dozoru elektronicznego, a zmiana sposobu wykonania kary następuje z przyczyn określonych w art. 43za § 1 pkt 1-4, zmiana ta polega na orzeczeniu obowiązku określonego w art. 34 § 1a pkt 1 Kodeksu karnego, lub potrącenia określonego w art. 34 § 1a pkt 4 Kodeksu karnego, lub grzywny.

§ 2. Jeżeli wobec skazanego wykonywana jest kara ograniczenia wolności w systemie dozoru elektronicznego, a zmiana sposobu wykonania kary następuje z przyczyn określonych w art. 43za § 1 pkt 5-8, zmiana ta polega na orzeczeniu obowiązku określonego w art. 34 § 1a pkt 1 Kodeksu karnego, albo potrącenia określonego w art. 34 § 1a pkt 4 Kodeksu karnego, lub grzywny.

Art. 43zc. § 1. Przed orzeczeniem o zmianie sposobu wykonania kary sąd penitencjarny, o ile uzna to za konieczne, wysłuchuje skazanego, jego obrońcę, sądowego kuratora zawodowego lub przedstawiciela skazanego, o którym mowa w art. 42.

§ 2. Na postanowienie o zmianie sposobu wykonania kary przysługuje zażalenie skazanemu, jego obrońcy oraz prokuratorowi.

Art. 43zd. § 1. Orzekając o zmianie sposobu wykonania kary sąd penitencjarny:

- 1) ustala wymiar kary pozostałej do wykonania,
- 2) określa nowy sposób wykonania kary w tym wymiarze, przyjmując, że:
 - a) miesiąc wykonywania kary ograniczenia wolności w systemie dozoru elektronicznego równa się miesiącowi wykonywania obowiązku określonego w art. 34 § 1a pkt 1 Kodeksu karnego lub miesiącowi potrącenia określonego w art. 34 § 1a pkt 4 Kodeksu karnego,
 - b) jeden dzień wykonywania kary ograniczenia wolności w systemie dozoru elektronicznego równa się jednej dziennej stawce grzywny, a miesiąc wykonywania tej kary — 30 dziennym stawkom grzywny.

§ 2. W wypadku zmiany sposobu wykonywania kary ograniczenia wolności poprzez orzeczenie dwóch lub więcej sposobów określonych w art. 43zb § 1 lub § 2, nie mogą one, po przeliczeniu na zasadach określonych w § 1 pkt 2, łącznie przekroczyć wymiaru kary pozostałej do wykonania.”;

14) w art. 44 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. W wezwaniu, o którym mowa w § 1, należy też pouczyć skazanego o tym, że w razie nieuiszczenia grzywny w całości w terminie wynikającym z przepisów niniejszego kodeksu, niezależnie od innych konsekwencji prawnych:

- 1) zostanie złożony przez sąd wniosek o wpisanie skazanego do rejestru dłużników niewypłacalnych w trybie art. 56 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1203 i 1514),
- 2) sąd przekaze do biur informacji gospodarczej, działających na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz. 530, z późn. zm.⁶⁾), informację gospodarczą o powstaniu tej zaległości.”;

15) po art. 48 dodaje się art. 48a w brzmieniu:

„Art. 48a. § 1. Sąd może w każdym czasie wstrzymać wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności zarządzonej w wypadku, o którym mowa w art. 46 § 1 pkt 1, jeżeli skazany oświadczy na piśmie, że podejmie pracę społecznie użyteczną i podda się rygorom z nią związanym. Wstrzymanie następuje do czasu wykonania pracy społecznie

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 126, poz. 715, Nr 149, poz. 887 i Nr 171, poz. 1016.

użytecznej lub złożenia kwoty pieniężnej przypadającej jeszcze do uiszczenia tytułem grzywny.

§ 2. Jeżeli skazany uchyla się od wykonania pracy społecznie użytecznej, sąd zarządza wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności.

§ 3. W wypadkach wskazanych w § 1 i 2 sąd określa wymiar pozostałej do wykonania pracy społecznie użytecznej lub zastępczej kary pozbawienia wolności, kierując się zasadami określonymi w art. 45 § 1 i 3 oraz art. 46 § 2-4.

§ 4. W posiedzeniu, o którym mowa w § 2, ma prawo wziąć udział prokurator, sądowy kurator zawodowy, skazany oraz jego obrońca.

§ 5. Na postanowienie w przedmiocie wstrzymania i zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności oraz określenia wymiaru pozostałej do wykonania pracy społecznie użytecznej lub zastępczej kary pozbawienia wolności przysługuje zażalenie.”;

16) art. 52a otrzymuje brzmienie:

„Art. 52a. W razie nieuiszczenia przez skazanego grzywny w całości w terminie wynikającym z przepisów niniejszego kodeksu sąd niezwłocznie składa:

1) wniosek o wpisanie skazanego do rejestru dłużników niewypłacalnych w trybie art. 56 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym,

2) informację gospodarczą o powstaniu tej zaległości do biur informacji gospodarczej, działających na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, obejmującą posiadane przez sąd dane, wskazane w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 4 tej ustawy.”;

17) po art. 52a dodaje się art. 52b i 52c w brzmieniu:

„Art. 52b. Sąd wykonuje obowiązki wierzyciela, o których mowa w art. 29 i 30 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.

Art. 52c. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do egzekucji kar o charakterze pieniężnym, o których mowa w rozdziale 66b Kodeksu postępowania karnego”;

18) w art. 53 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Skazany ma obowiązek sumiennie wykonywać ciążące na nim obowiązki, a w miejscu pracy lub pobytu przestrzegać ustalonych zasad zachowania, porządku i dyscypliny.”;

19) w art. 55 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Nadzór nad wykonywaniem kary ograniczenia wolności oraz orzekanie w sprawach dotyczących wykonania tej kary należą do sądu rejonowego, w którego okręgu kara jest lub ma być wykonywana, z wyjątkiem nadzoru i orzekania w sprawach dotyczących wykonania obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu z zastosowaniem dozoru elektronicznego.”;

20) w art. 56 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W celu wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 3 Kodeksu karnego, sąd przesyła odpis orzeczenia właściwemu sądowemu kuratorowi zawodowemu.”;

21) w art. 57 dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do obowiązku, o którym mowa w art. 34 § 1a pkt 3 Kodeksu karnego.”;

22) w art. 57a:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Rozpoczęcie odbywania kary w formie określonej w art. 34 § 1a pkt 1 Kodeksu karnego następuje w dniu, w którym skazany przystąpił do wykonywania wskazanej pracy.

§ 2. Rozpoczęcie odbywania kary w formie określonej w art. 34 § 1a pkt 4 Kodeksu karnego następuje w pierwszym dniu okresu, w którym dokonuje się potrącenia skazanemu z wynagrodzenia za pracę.”;

b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Rozpoczęcie odbywania kary orzeczonej na podstawie art. 34 § 1a pkt 3 Kodeksu karnego następuje w dniu uprawomocnienia się wyroku.”;

23) w art. 61 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Jeżeli względy wychowawcze za tym przemawiają, sąd może w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności ustanawiać, rozszerzać lub zmieniać obowiązki, o których mowa w 34 § 1a pkt 3 Kodeksu karnego, albo od wykonania tych obowiązków zwolnić, chyba że orzeczono tylko jeden obowiązek.

§ 2. Z tych samych względów sąd może zmniejszyć orzeczoną liczbę godzin wykonywanej pracy w stosunku miesięcznym lub wysokość miesięcznych potrąceń z wynagrodzenia za pracę, jednak nie więcej niż do granicy ustawowego minimum określonego w art. 34 § 1a pkt 4, i art. 35 § 1 Kodeksu karnego.”;

24) art. 64 otrzymuje brzmienie:

„Art. 64. W razie niewykonania pełnego wymiaru pracy albo niedokonania całości potrąceń z wynagrodzenia za pracę lub niewykonania innych obowiązków sąd orzeka o tym, czy i w jakim zakresie karę tę uznać za wykonaną ze względu na osiągnięte cele kary.”;

25) art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Art. 65. § 1. Jeżeli skazany uchyla się od odbywania kary ograniczenia wolności, sąd zarządza wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności. W razie gdy skazany wykonał część kary ograniczenia wolności, sąd zarządza wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze odpowiadającym karze ograniczenia wolności pozostałej do wykonania, przyjmując, że jeden dzień zastępczej kary pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności.

§ 2. Jeżeli ustawa nie przewiduje za dane przestępstwo kary pozbawienia wolności, górna granica zastępczej kary pozbawienia wolności nie może przekroczyć 6 miesięcy.

§ 3. W posiedzeniu ma prawo wziąć udział prokurator, sądowy kurator zawodowy, skazany oraz jego obrońca.

§ 4. Na postanowienie w przedmiocie kary zastępczej przysługuje zażalenie.”;

26) po art. 65 dodaje się art. 65a w brzmieniu:

„Art. 65a. § 1. Sąd może w każdym czasie wstrzymać wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wypadku, gdy skazany oświadczy na piśmie, że podejmie odbywanie kary ograniczenia wolności i podda się rygorom z nią związanym; wstrzymanie następuje do czasu wykonania orzeczonej kary ograniczenia wolności.

§ 2. Jeżeli skazany uchyla się od odbywania kary ograniczenia wolności, sąd zarządza wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności.

§ 3. W wypadkach wskazanych w § 1 i 2 sąd określa wymiar pozostałej do odbycia kary ograniczenia wolności lub zastępczej kary pozbawienia wolności, kierując się zasadami określonymi w art. 65 § 1 i 2.

§ 4. W posiedzeniu, o którym mowa w § 2, ma prawo wziąć udział prokurator, sądowy kurator zawodowy, skazany oraz jego obrońca.

§ 5. Na postanowienie w przedmiocie wstrzymania i zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności oraz określenia wymiaru pozostałej do odbycia kary przysługuje zażalenie.”;

27) w art. 66 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Orzekanie w przedmiocie zmian formy wykonywania kary ograniczenia wolności oraz w przedmiocie wykonania kary zastępczej, a także zwolnienia od reszty kary może nastąpić również na wniosek sądowego kuratora zawodowego.”;

28) w art. 80 § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. Dzień, w którym wykonywanie kary zostało rozpoczęte, z jakiegokolwiek przyczyny przerwane, ponownie podjęte lub zakończone zaokrągla się do pełnego dnia.

§ 5. Jeżeli wobec tej samej osoby wykonuje się kilka kar skutkujących pozbawieniem wolności, dniem rozpoczęcia wykonywania kolejnej kary jest dzień następujący po dniu zakończenia wykonania poprzedniej kary. W dniu zakończenia wykonania poprzedniej kary skazanego nie zwalnia się z zakładu karnego lub aresztu śledczego.”;

29) w art. 96 uchyla się § 2;

30) w art. 105 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Skazanemu należy umożliwiać utrzymywanie więzi przede wszystkim z rodziną i innymi osobami bliskimi przez widzenia, korespondencję, rozmowy telefoniczne, paczki, o których mowa w art. 113a § 4, i przekazy pieniężne, a w uzasadnionych wypadkach, za zgodą dyrektora zakładu karnego, również przez inne środki łączności, oraz ułatwiać utrzymywanie kontaktów z podmiotami, o których mowa w art. 38 § 1.”;

31) w art. 105a § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W widzeniu mogą uczestniczyć nie więcej niż dwie osoby pełnoletnie, chyba że dyrektor zakładu karnego, w uzasadnionych wypadkach, wyrazi zgodę na udział większej liczby osób. Liczba osób niepełnoletnich nie podlega ograniczeniu. Osoby niepełnoletnie mogą korzystać z widzeń tylko pod opieką osób pełnoletnich.”;

32) w art. 105b § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Skazany ma prawo korzystać z samoinkasującego aparatu telefonicznego na własny koszt lub na koszt rozmówcy za jego uprzednią zgodą.”;

33) art. 109 otrzymuje brzmienie:

„Art. 109. § 1. Skazany przebywający w zakładzie karnym lub areszcie śledczym otrzymuje trzy razy dziennie napój i posiłki o odpowiedniej wartości odżywczej, w tym co najmniej jeden posiłek gorący, z uwzględnieniem rodzaju wykonywanej pracy i wieku skazanego, a w miarę możliwości także wymogów religijnych i kulturowych.

Skazany, którego stan zdrowia tego wymaga, otrzymuje wyżywienie według wskazań lekarza.

§ 2. Skazany przebywający poza zakładem karnym lub aresztem śledczym, który bierze udział w szczególności w czynnościach procesowych i innych czynnościach wymagających konwojowania, a któremu ze względów technicznych lub organizacyjnych nie można wydać gorącego posiłku, a zwłaszcza w przypadku braku możliwości wydania posiłku w godzinach ustalonych w porządku wewnętrznym obowiązującym w zakładzie karnym lub areszcie śledczym, otrzymuje wyżywienie w postaci suchego prowiantu o odpowiedniej wartości odżywczej i napój, z uwzględnieniem wieku skazanego, a w miarę możliwości także wymogów religijnych i kulturowych. Skazany, którego stan zdrowia tego wymaga, otrzymuje wyżywienie w postaci suchego prowiantu według wskazań lekarza.

§ 3. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia normy wyżywienia oraz rodzaje diet wydawanych osobom osadzonym w zakładach karnych i aresztach śledczych, uwzględniając w szczególności wiek i rodzaj wykonywanej pracy, stan zdrowia oraz sposób i zasady prowiantowania osób osadzonych przyjmowanych do zakładu karnego lub aresztu śledczego i je opuszczających, a także przebywających w zakładzie karnym lub areszcie śledczym i poza nimi, oraz dzienne zapotrzebowanie energetyczne w kilokaloriach, procentową zawartość składników odżywczych, ilość warzyw i owoców w ciągu dnia oraz napój, a także wysokość dziennej pieniężnej wartości norm wyżywienia i rodzaju diet oraz dopuszczalnego ich zwiększenia lub zmniejszenia.”;

34) w art. 112 po § 2 dodaje się § 3 i 4 w brzmieniu:

„§ 3. Skazanemu nie przysługuje prawo do spaceru:

- 1) w trakcie konwojowania,
- 2) w dniu, w którym jest konwojowany, jeżeli konwojowanie rozpoczęto nie później niż o godzinie 8⁰⁰ i zakończono nie wcześniej niż o godzinie 16⁰⁰.

§ 4. Jeżeli w danym dniu skazany nie korzysta ze spaceru z przyczyny, o której mowa w § 3 pkt 2, należy mu udzielić dodatkowego spaceru w ciągu kolejnych 7 dni.”;

35) w art. 113 w § 6 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) środki pieniężne otrzymane przez skazanego w danym miesiącu, w wysokości 10% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników, o ile dalsze przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.”;

36) w art. 113a:

a) § 3 uchyla się,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Paczki podlegają kontroli w obecności skazanego. W paczkach nie mogą być dostarczane przedmioty, których sprawdzenie jest niemożliwe bez naruszenia w istotny sposób ich substancji, jak też przedmioty w opakowaniach utrudniających kontrolę ich zawartości, a także przedmioty, o których mowa w art. 110a § 4.”,

c) § 6 uchyla się;

37) w art. 123a § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W celu przyuczenia do wykonywania pracy skazanemu, za jego pisemną zgodą, można zezwolić na wykonywanie nieodpłatnej pracy w przywieziennych zakładach pracy, przez okres nie dłuższy niż 3 miesiące.”;

38) art. 126 otrzymuje brzmienie:

„Art. 126. § 1. Ze środków pieniężnych otrzymywanych przez skazanego, z wyjątkiem środków, o których mowa w art. 113 § 6 pkt 1-3, gromadzi się środki, przekazywane skazanemu w chwili zwolnienia z zakładu karnego, przeznaczone na przejazd do miejsca zamieszkania i na utrzymanie, do wysokości jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników; ze środków tych nie prowadzi się egzekucji.

§ 2. Gromadzeniu podlega:

1) 50% kwoty zdeponowanej przez skazanego przy przyjęciu do zakładu karnego, jednak nie więcej niż kwota odpowiadająca wysokości jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników,

2) 50% z przypadającego skazanemu miesięcznie wynagrodzenia za pracę po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, jednak nie więcej niż kwota 4% jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników,

3) 50% każdego z wpływów pieniężnych skazanego niewymienionych w pkt 1 i 2, jednak nie więcej niż kwota 4% jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników.

§ 3. Gromadzenia kwot, określonych w § 2 pkt 2 i 3, dokonuje się po potrąceniu należności dochodzonych w postępowaniu egzekucyjnym.

§ 4. Zgromadzona kwota podlega każdorazowo uzupełnieniu w razie wzrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników. Uzupełnienia dokonuje się z

wpływów pieniężnych skazanego uzyskanych od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu ogłoszenia wzrostu.

§ 5. Środki pieniężne, zgromadzone w sposób wskazany w § 1-4, zakład karny przekazuje na oprocentowany centralny rachunek bankowy i wypłaca skazanemu w gotówce w kwocie nominalnej, powiększonej o należne odsetki.

§ 6. Środki pieniężne, o których mowa w § 1, na wniosek skazanego przekazuje się na spłatę grzywny, która została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności lub zastępczą karę aresztu.

§ 7. Minister Sprawiedliwości wyłania bank prowadzący centralny rachunek bankowy, o którym mowa w § 5, w trybie otwartego konkursu ofert, na okres 5 lat.

§ 8. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie powinien spełniać centralny rachunek bankowy, zasady i tryb przeprowadzania otwartego konkursu ofert, szczegółowe zasady przekazywania środków pieniężnych przez zakłady karne na centralny rachunek bankowy oraz wypłacania tych środków skazanemu, mając na uwadze zapewnienie wyboru najkorzystniejszej oferty, w szczególności uzyskanie przez skazanych możliwie najwyższego oprocentowania środków, oraz bezpieczeństwo ich gromadzenia.”;

39) art. 134 otrzymuje brzmienie:

„Art. 134. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb prowadzenia nauczania w zakładach karnych i aresztach śledczych, warunki i tryb realizacji obowiązku nauczania i zwalniania skazanych z tego obowiązku, warunki oraz tryb ponoszenia odpłatności za kształcenie poza obrębem zakładu karnego, uwzględniając w szczególności rodzaje i formy uzyskiwania przez skazanego wykształcenia i kwalifikacji zawodowych w warunkach zakładu karnego, specyfikę prowadzonego nauczania w warunkach izolacji więziennej, w tym konieczność zapewnienia dyscypliny i porządku podczas nauczania.”;

40) w art. 138 w § 1 uchyla się pkt 13;

41) w art. 143 w:

a) § 1 uchyla się pkt 7;

b) § 3 uchyla się pkt 6;

42) w art. 160 w § 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) uchyla się od dozoru, wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych, przepadku lub środków kompensacyjnych,”;

43) w art. 166 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Skazanemu zwalnianemu z zakładu karnego, który nie dysponuje wystarczającymi środkami własnymi i nie ma zapewnionych na wolności dostatecznych środków utrzymania, dyrektor zakładu karnego może udzielić pomocy pieniężnej w chwili zwolnienia w wysokości do 1/3 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników lub jej odpowiedni ekwiwalent; środki własne skazanego stanowią środki będące w depozycie oraz przekazane w trybie art. 126 § 1a.”;

44) w art. 167a § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Skazany otrzymuje ponadto świadectwo zwolnienia z zakładu karnego oraz zaświadczenie o zatrudnieniu. Skazany jest informowany o potrzebie dalszego leczenia oraz otrzymuje wyniki wykonanych badań diagnostycznych niezbędnych do dalszego postępowania leczniczego lub diagnostycznego.”;

45) po art. 169 dodaje się art. 169a i 169b w brzmieniu:

„Art. 169a. Nadzór nad wykonywaniem dozoru należy do sądu rejonowego, w którego okręgu środek ten jest lub ma być wykonywany.

Art. 169b. § 1. W celu zapewnienia optymalnego oddziaływania na osoby, wobec których sprawowany jest dozór, oraz zastosowania właściwej metody kontroli tych osób ustala się trzy grupy ryzyka powrotu do przestępstwa:

- 1) grupa obniżonego ryzyka (A),
- 2) grupa podstawowa (B),
- 3) grupa podwyższonego ryzyka (C).

§ 2. Do grupy obniżonego ryzyka (A) kwalifikuje się osoby, wobec których zastosowano warunkowe umorzenie postępowania, a także osoby dotychczas niekarane, których właściwości oraz warunki osobiste i środowiskowe, dotychczasowy sposób życia oraz których zachowanie po popełnieniu przestępstwa uzasadniają przekonanie, że będą one w okresie próby przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełnią ponownie przestępstwa. W szczególnie uzasadnionych przypadkach kierownik zespołu lub sędzia może zakwalifikować do grupy obniżonego ryzyka (A) osoby spełniające przesłanki grupy podstawowej (B).

§ 3. Do grupy podwyższonego ryzyka (C) kwalifikuje się:

- 1) skazanych określonych w art. 64 § 1 i 2 Kodeksu karnego,

2) skazanych, którzy po wydaniu wyroku lub w okresie próby popełnili przestępstwo podobne,

3) osoby uzależnione skazane za przestępstwo pozostające w związku z używaniem alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej,

4) skazanych za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego, a także za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej popełnione w związku z zakłóceniem czynności psychicznych o podłożu seksualnym innym niż choroba psychiczna,

5) skazanych z zaburzeniami psychicznymi, jeżeli zaburzenia te miały związek z popełnieniem przestępstwa,

6) skazanych w związku ze stosowaniem przemocy w rodzinie, którzy pozostają z osobą pokrzywdzoną we wspólnym gospodarstwie domowym w okresie próby, z wyłączeniem osób, wobec których zastosowano warunkowe umorzenie postępowania,

7) skazanych związanych z subkulturami przestępczymi lub grupami mającymi związek ze środowiskiem przestępczym,

8) skazanych, którzy wymagają intensywnych działań w okresie próby ze względu na dotychczasową karalność, sposób życia, właściwości osobiste i zachowanie w okresie próby, w tym stopień wykonania orzeczonych obowiązków, albo ze względu na inne okoliczności.

§ 4. Do grupy podstawowej (B) kwalifikuje się osoby, które nie spełniają przesłanek grupy obniżonego ryzyka (A) ani grupy podwyższonego ryzyka (C).

§ 5. Dozór w stosunku do osób zakwalifikowanych do grupy podwyższonego ryzyka (C) wykonują kuratorzy zawodowi. W szczególnie uzasadnionych przypadkach kierownik zespołu lub sędzia może wyrazić zgodę na wykonywanie dozoru przez kuratora społecznego z uwagi na właściwości i warunki osobiste skazanego oraz predyspozycje, wykształcenie, umiejętności i przeszkolenie kuratora społecznego.

§ 6. Do danej grupy ryzyka powrotu do przestępstwa, o której mowa w § 1, kwalifikują osobę, wobec której sprawowany jest dozór, kierownik zespołu kuratorskiej służby sądowej i upoważniony sędzia; w przypadku rozbieżności rozstrzygające jest stanowisko sędziego.”;

46) po art. 173a dodaje się art. 173b-173c w brzmieniu:

„Art. 173b. § 1. Czynności związane z organizowaniem i kontrolowaniem wykonywania kar, środków karnych i środków zabezpieczających w systemie dozoru

elektronicznego powierza się sądowemu kuratorowi zawodowemu tego sądu, w okręgu którego kara lub środek są lub mają być wykonywane.

§ 2. Zadaniem sądowego kuratora zawodowego jest pomoc w readaptacji społecznej skazanego. Kontrola ścisłego wykonywania przez skazanego nałożonych na niego obowiązków i poleceń ma na celu wychowawcze oddziaływanie i zapobieganie powrotowi do przestępstwa.

§ 3. Sądowy kurator zawodowy, któremu powierzono czynności określone w § 1, nawiązuje niezwłocznie kontakt ze skazanym, informując go o jego obowiązkach i uprawnieniach.

Art. 173c. § 1. W czasie wykonywania kary w systemie dozoru elektronicznego sądowy kurator zawodowy składa stosowne wnioski oraz co najmniej raz w miesiącu zawiadamia sąd penitencjarny o zachowaniu skazanego, w szczególności o tym, czy wykonuje on nałożone obowiązki i przestrzega porządku prawnego.

§ 2. Sądowy kurator zawodowy niezwłocznie zawiadamia sąd penitencjarny o każdym przypadku naruszenia przez skazanego porządku prawnego lub nałożonego na skazanego obowiązku, w szczególności o popełnieniu przez skazanego przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.”;

47) w art. 174 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) podejmowanie innych czynności niezbędnych dla prawidłowego wykonywania kar, środków karnych, środków zabezpieczających i kompensacyjnych oraz przepadku,”;

48) art. 176 otrzymuje brzmienie:

„Art. 176. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób wykonywania obowiązków i uprawnień przez kuratorów sądowych, stowarzyszenia, organizacje, instytucje i osoby, którym powierzono sprawowanie dozoru, a także sposób i tryb wykonywania dozoru stosowanego w związku z zakwalifikowaniem do określonej grupy ryzyka powrotu do przestępstwa oraz tryb wyznaczania przedstawicieli przez stowarzyszenia, organizacje i instytucje, uwzględniając potrzebę sprawnego wykonywania orzeczeń sądu, zapobieżenia powrotowi sprawcy do przestępstwa i wsparcia jego społecznej readaptacji.”;

49) w art. 178:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W posiedzeniu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary ma prawo wziąć udział prokurator, skazany oraz jego obrońca, a gdy skazany został oddany pod dozór lub zobowiązany do wykonania obowiązków związanych z okresem próby, również sądowy kurator zawodowy, a także osoba godna zaufania lub przedstawiciel stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, o której mowa w art. 73 § 1 Kodeksu karnego, którym powierzono wykonywanie dozoru.”,

b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Przed wydaniem postanowienia w przedmiocie skrócenia kary, o którym mowa w art. 75 § 3a Kodeksu karnego sąd wysłuchuje, o ile jest to możliwe, skazanego i sądowego kuratora zawodowego. W posiedzeniu ma prawo wziąć udział także prokurator.”;

50) art. 178a otrzymuje brzmienie:

„Art. 178a. Na postanowienia wydane na podstawie art. 74 § 2 oraz art. 75a § 1 i 3 Kodeksu karnego przysługuje zażalenie.”;

51) rozdział XII otrzymuje tytuł:

„Rozdział XII. Środki karne, środki kompensacyjne i przepadek”;

52) w art. 181a § 1-3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. W razie orzeczenia zakazu przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakazu trwałego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, sąd przesyła odpis wyroku jednostce Policji, a także odpowiedniemu organowi administracji rządowej lub samorządu terytorialnego, właściwemu dla miejsca pobytu skazanego.

§ 2. Nadzór nad wykonywaniem zakazu przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakazu trwałego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, powierza się zawodowemu kuratorowi sądowemu.

§ 3. W sprawach związanych z wykonywaniem zakazu przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakazu trwałego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z

pokrzywdzonym, właściwy jest sąd rejonowy, w którego okręgu ustalono miejsce pobytu skazanego.”;

53) w art. 181b uchyla się § 2;

54) po art. 183 dodaje się art. 183a w brzmieniu:

„Art. 183a. § 1. Jeżeli nie orzeczono o tym w wyroku, sąd określa odstęp czasu, w jakich skazany ma zgłaszać się do Policji lub innego wyznaczonego organu, wskazuje odległość od osób chronionych zakazem zbliżania się do nich, określa termin wykonania nakazu trwałego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym lub sposób podania wyroku do publicznej wiadomości.

§ 2. Na postanowienie sądu przysługuje zażalenie.”;

55) art. 186a otrzymuje brzmienie:

„Art. 186a. Na postanowienia, wydane na podstawie art. 84 § 1 Kodeksu karnego w przedmiocie uznania za wykonany obowiązek lub zakazu, przysługuje zażalenie.”;

56) art. 187 otrzymuje brzmienie:

„Art. 187. § 1. Sąd bezzwłocznie po uprawomocnieniu się wyroku przesyła jego odpis lub wyciąg urzędowi skarbowemu, właściwemu ze względu na siedzibę sądu pierwszej instancji, w celu wykonania orzeczonego przepadku lub nawiązki na rzecz Skarbu Państwa.

§ 2. Objęty przepadkiem przedmiot, korzyść majątkowa lub jej równowartość przechodzi na własność Skarbu Państwa z chwilą uprawomocnienia się wyroku, a w wypadku wytoczenia powództwa, o którym mowa w art. 293 § 3 Kodeksu postępowania karnego – z chwilą uprawomocnienia się wyroku oddalającego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa.”;

57) w art. 188 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Wykonując przepadek, urząd skarbowy przejmuje w posiadanie składniki mienia wymienione w wyroku.

§ 2. Wykonując przepadek przedmiotów, równowartości takich przedmiotów, korzyści osiągniętych z przestępstwa albo równowartości takich korzyści, urząd skarbowy, w razie potrzeby, ustala składniki mienia objętego przepadkiem, przed ich przejęciem.”;

58) w art. 190 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Orzeczony przepadek nie narusza praw rzeczowych ograniczonych obciążających objęte przepadkiem składniki mienia, z wyjątkiem hipoteki i zastawu,

które wygasają, a wierzytelności zabezpieczone tymi prawami podlegają zaspokojeniu do wysokości sumy uzyskanej ze spieniężenia składników mienia lub ich wartości, gdy nie zostaną spieniężone i nie podlegają zniszczeniu.”;

59) art. 191 otrzymuje brzmienie:

„Art. 191. § 1. Podstawę ujawnienia Skarbu Państwa jako właściciela nieruchomości w księdze wieczystej oraz podstawę wykreślenia obciążających ją hipotek stanowi orzeczenie o zastosowaniu przepadku, które nieruchomości tej dotyczy.

§ 2. W razie wytoczenia przez osobę trzecią powództwa o zwolnienie nieruchomości od wykonania przepadku, wpis własności Skarbu Państwa do księgi wieczystej może nastąpić po prawomocnym oddaleniu powództwa.”;

60) w art. 192 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie uchylenia orzeczenia o przepadku, jego darowania lub zwolnienia rzeczy w wyniku wniesionego powództwa, składniki mienia przejęte w trakcie wykonania przepadku zwraca się uprawnionemu. W razie niemożności zwrotu, Skarb Państwa odpowiada za szkodę, którą poniósł uprawniony.”;

61) art. 195b otrzymuje brzmienie:

„Art. 195b. Przepisy niniejszego oddziału stosuje się odpowiednio do wykonania orzeczeń, o których mowa w art. 293a oraz w rozdziale 66d Kodeksu postępowania karnego.”;

62) art. 199a otrzymuje brzmienie:

„Art. 199a. § 1. Sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, jest właściwy do orzekania w przedmiocie środków zabezpieczających na zasadach określonych w rozdziale X Kodeksu karnego.

§ 2. Sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, jest właściwy w postępowaniu dotyczącym wykonania środków zabezpieczających, z wyjątkiem elektronicznej kontroli miejsca pobytu.

§ 3. Na postanowienie co do środka zabezpieczającego przysługuje zażalenie.”;

63) po art. 199a dodaje się art. 199b i 199c w brzmieniu:

Art. 199b. § 1. Wniosek o orzeczenie, zmianę lub uchylenie środka zabezpieczającego może złożyć również dyrektor zakładu karnego, kierownik zakładu zamkniętego lub kierownik placówki podmiotu leczniczego, w której sprawca odbywa terapię lub leczenie odwykowe.

§ 2. Przed orzeczeniem, zmianą i uchyleniem środka zabezpieczającego sąd wysłuchuje:

- 1) psychologa,
- 2) w sprawach osób niepoczytalnych, o ograniczonej poczytalności lub z zaburzeniami osobowości albo gdy sąd uzna to za wskazane – nadto lekarza psychiatrę,
- 3) w sprawach osób z zaburzeniami preferencji seksualnych – biegłych wskazanych w pkt 1 i 2 oraz lekarza seksuologa lub psychologa seksuologa,
- 4) w sprawach osób uzależnionych, jeżeli sąd uzna to za wskazane —biegłego w przedmiocie uzależnienia.

§ 3. W posiedzeniu ma prawo wziąć udział prokurator, sprawca lub jego obrońca oraz wnioskodawca określony w § 1.

§ 4. Można pozostawić bez rozpoznania wnioski o zmianę lub uchylenie środka zabezpieczającego, jeżeli od wydania poprzedniego orzeczenia w tym przedmiocie upłynęło mniej niż 6 miesięcy, a wnioskodawca nie wskazał nowych okoliczności, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Art. 199c. Do sprawcy, o którym mowa w przepisach niniejszego rozdziału, stosuje się art. 4-8a, art. 14, art. 15, art. 19 § 1 i art. 23, choćby nie został skazany za przestępstwo.”;

64) w art. 200 § 3a i 3b otrzymują brzmienie:

„§ 3a. Zakłady psychiatryczne wykonujące środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zakładzie zamkniętym wobec sprawców określonych w art. 93c pkt 3 i 4 Kodeksu karnego, organizowane są jako zakłady dysponujące warunkami wzmocnionego zabezpieczenia.

§ 3b. Środek zabezpieczający w postaci skierowania na leczenie ambulatoryjne orzeczony wobec sprawcy określonego w art. 93c pkt 3 Kodeksu karnego wykonuje się w zakładach ambulatoryjnych.”;

65) w art. 201:

a) § 2a otrzymuje brzmienie:

„§ 2a. Wykonując orzeczenie o zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w postaci umieszczenia w zakładzie zamkniętym wobec sprawców określonych w art. 93c pkt 3 lub 4 Kodeksu karnego sąd, po zasięgnięciu opinii odpowiedniej w sprawach seksuologii sądowej jednostki organizacyjnej utworzonej lub nadzorowanej przez ministra właściwego do spraw zdrowia, wskazuje zakład, o

którym mowa w art. 200 § 3a albo 3b, i przesyła odpis orzeczenia, wraz z poleceniem doprowadzenia sprawcy, właściwej jednostce Policji lub właściwemu organowi wojskowemu, a odpis orzeczenia i polecenie przyjęcia – kierownikowi właściwego zakładu zamkniętego.”,

b) uchyla się § 2c i 2d,

c) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. Za sporządzenie opinii określonej w § 2 i 2a wynagrodzenie nie przysługuje.”,

d) § 5 otrzymuje brzmienie:

§ 5. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze zarządzenia, wykaz zakładów ambulatoryjnych przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających wobec sprawców określonych w art. 93c pkt 3 i 4 Kodeksu karnego, mając na uwadze w szczególności poddanie sprawcy właściwemu leczeniu lub terapii, przeciwdziałanie zachowaniom sprawcy zagrażającym życiu i zdrowiu innych osób lub powodującym niszczenie przedmiotów znacznej wartości oraz zapewnienie sprawnego wykonywania orzeczonego środka.”;

66) art. 202 otrzymuje brzmienie:

„Art. 202. Sprawcę, wobec którego wykonywany jest środek zabezpieczający, obejmuje się odpowiednim postępowaniem leczniczym, psychoterapeutycznym, rehabilitacyjnym lub resocjalizacyjnym, którego celem jest poprawa stanu jego zdrowia i zachowania w stopniu umożliwiającym funkcjonowanie w społeczeństwie w sposób niestwarzający zagrożenia porządku prawnego, a w wypadku sprawcy umieszczonego w zakładzie zamkniętym – również dalsze leczenie w warunkach poza zakładem.”;

67) po art. 202 dodaje się art. 202a i 202b w brzmieniu:

Art. 202a. § 1. Pobyt w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego nie może trwać krócej niż 3 miesiące i dłużej niż 2 lata, i następuje przed wykonaniem kary pozbawienia wolności, podczas przerwy w wykonywaniu tej kary lub po jej wykonaniu. O zwolnieniu z zakładu rozstrzyga sąd na podstawie wyników leczenia.

§ 2. Jeżeli skazany, wobec którego nie wykonano jeszcze kary pozbawienia wolności, nie poddaje się leczeniu albo dopuszcza się rażącego naruszenia regulaminu zakładu, sąd, na wniosek kierownika zakładu, może uchylić środek zabezpieczający i zarządzić umieszczenie sprawcy w zakładzie karnym.

§ 3. Sąd zalicza na poczet kary okres pobytu skazanego w zakładzie. Skazanego można warunkowo zwolnić z odbycia reszty kary, jeżeli wyniki leczenia za tym przemawiają; dozór jest obowiązkowy.

Art. 202b. § 1. Orzekając leczenie odwykowe lub terapię wobec skazanego określonego w art. 93c pkt 5 Kodeksu karnego, który zostaje zwolniony z zamkniętego zakładu leczenia odwykowego lub zakładu karnego, sąd ustala okres próby na czas od 6 miesięcy do lat 2 i oddaje skazanego pod dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym.

§ 2. Sąd może zarządzić ponowne umieszczenie skazanego w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego albo w zakładzie karnym, jeżeli skazany w okresie próby uchyla się od poddania się leczeniu odwykowemu lub terapii, popełnia przestępstwo lub rażąco narusza porządek prawny albo regulamin placówki podmiotu leczniczego.

§ 3. Jeżeli w okresie próby i w ciągu dalszych 6 miesięcy nie zarządzono ponownego umieszczenia skazanego w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego albo w zakładzie karnym, karę uważa się za odbytą z upływem okresu próby.”;

68) w art. 204:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli wobec sprawcy orzeczono pobyt w zakładzie zamkniętym, sąd nie rzadziej niż co 6 miesięcy orzeka w przedmiocie dalszego stosowania tego środka, a w wypadku uzyskania opinii, że dalsze pozostawanie sprawcy w zakładzie nie jest konieczne – bezzwłocznie. W razie potrzeby sąd zasięga opinii innych biegłych.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. W posiedzeniu w przedmiocie dalszego stosowania pobytu sprawcy w zakładzie zamkniętym obowiązkowy jest udział:

1) prokuratora,

2) obrońcy w wypadkach określonych w art. 8 § 2, chyba że sąd orzeka na korzyść lub zgodnie z wnioskiem skazanego.”,

c) uchyla się § 2,

d) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli wobec sprawcy orzeczono inny środek zabezpieczający, z tym, że sąd orzeka w przedmiocie dalszego stosowania tego środka nie rzadziej niż co 12 miesięcy.”;

69) po art. 204c dodaje się art. 204d w brzmieniu:

„Art. 204d. § 1. Sprawcy, przebywającemu co najmniej 6 miesięcy w zakładzie, o którym mowa w art. 200c, można udzielić zezwolenia na czasowy pobyt poza zakładem pod opieką członka rodziny lub osoby godnej zaufania, jeżeli jest to uzasadnione względami terapeutycznymi lub ważnymi względami rodzinnymi, zaś niebezpieczeństwo, że sprawca przebywający poza zakładem dopuści się czynu zabronionego lub zagrozi własnemu życiu lub zdrowiu, jest nieznaczące.

§ 2. Zezwolenia udziela się na okres nieprzekraczający 3 dni. W wyjątkowych, szczególnie uzasadnionych wypadkach można udzielić zezwolenia na okres nieprzekraczający 7 dni.

§ 3. Zezwolenia udziela kierownik zakładu po uzyskaniu opinii lekarza prowadzącego; o udzieleniu zezwolenia kierownik zakładu niezwłocznie informuje sąd.

§ 4. Jeżeli sprawca nie powróci do zakładu, o którym mowa w art. 200c, z upływem okresu, na który udzielono zezwolenia, sąd niezwłocznie zarządza jego poszukiwanie i zatrzymanie przez Policję oraz doprowadzenie do zakładu; sprawcę doprowadza Policja w asyście lekarza.

§ 5. Sprawcy, który nie powrócił do zakładu, o którym mowa w art. 200c, z upływem okresu, na który udzielono zezwolenia, można udzielić ponownego zezwolenia na czasowy pobyt poza zakładem nie wcześniej niż po upływie roku od powrotu sprawcy do zakładu.

§ 6. Sprawcy, który przebywając poza zakładem dopuścił się czynu zabronionego lub zagroził własnemu życiu lub zdrowiu, nie udziela się ponownego zezwolenia na czasowy pobyt poza zakładem.”;

70) art. 205 otrzymuje brzmienie:

„Art. 205. § 1. Do wykonania środka zabezpieczającego polegającego na dozorze kuratora stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału XI.

§ 2. Do wykonania środka zabezpieczającego polegającego na dozorze Policji stosuje się odpowiednio przepisy art. 169 i 172.

§ 3. Do wykonania orzeczonego tytułem środka zabezpieczającego zakazu lub nakazu, o którym mowa w art. 39 pkt 2–3 Kodeksu karnego, stosuje się odpowiednio art. 180-186.”;

71) w art. 206:

a) po § 2 dodaje się § 2a-2c w brzmieniu:

„§ 2a. W wezwaniu, o którym mowa w § 1, należy też pouczyć o tym, że w razie nieuiszczenia kosztów sądowych lub pieniężnej kary porządkowej w całości w terminie wynikającym z przepisów niniejszego kodeksu – niezależnie od innych konsekwencji prawnych:

1) zostanie złożony przez sąd wniosek o wpisanie skazanego do rejestru dłużników niewypłacalnych w trybie art. 56 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym,

2) sąd przekaże do biur informacji gospodarczej, działających na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, informację gospodarczą o powstaniu tej zaległości.

§ 2b. W razie nieuiszczenia kosztów sądowych lub pieniężnej kary porządkowej w całości w terminie wynikającym z przepisów niniejszego kodeksu sąd niezwłocznie składa:

1) wniosek o wpisanie skazanego do rejestru dłużników niewypłacalnych w trybie art. 56 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym,

2) informację gospodarczą o powstaniu tej zaległości do biur informacji gospodarczej, działających na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, obejmującą posiadane przez sąd dane, wskazane w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 4 tej ustawy.

§ 2c. Przepis art. 52b stosuje się.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Przepisy § 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie do wykonania orzeczenia o nawiązce:

1) na rzecz Skarbu Państwa oraz o przepadku, jeżeli jego przedmiotem jest kwota pieniężna,

2) oraz o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej

– z tym, że okres rozłożenia na raty tych należności nie może przekroczyć 1 roku.”;

72) w art. 212 po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do konwojowania tymczasowo aresztowanych.”;

73) w art. 215 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. W przypadku gdy tymczasowo aresztowanym jest obywatel państwa obcego ma on prawo do porozumiewania się z właściwym urzędem konsularnym lub przedstawicielstwem dyplomatycznym, a w przypadku, gdy tymczasowo aresztowanym jest osoba nieposiadająca żadnego obywatelstwa – z przedstawicielem państwa, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania, na zasadach o których mowa w § 1.”;

74) w art. 217 § 1a otrzymuje brzmienie:

„§ 1a. Tymczasowo aresztowany, z zastrzeżeniem § 1b, ma prawo do co najmniej jednego widzenia w miesiącu z osobą najbliższą.”;

75) w art. 217b:

a) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Korespondencję tymczasowo aresztowanego z obrońcą lub pełnomocnikiem będącym adwokatem albo radcą prawnym przesyła się bezpośrednio do adresata, chyba że organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, zarządzi inaczej.”;

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Korespondencję, o której mowa w § 1a-3, administracja aresztu śledczego doręcza tymczasowo aresztowanemu, który podpisem i datą potwierdza jej odbiór. W przypadku odmowy potwierdzenia czyni się o tym wzmiankę na piśmie urzędowym lub potwierdzeniu odbioru.”;

76) art. 217c otrzymuje brzmienie:

„Art. 217c. § 1. Tymczasowo aresztowany:

1) może korzystać z aparatu telefonicznego, z zastrzeżeniem § 2 i 3, na zasadach określonych w regulaminie organizacyjno-porządkowym wykonywania tymczasowego aresztowania, za zgodą organu, do którego dyspozycji pozostaje,

2) nie może korzystać z innych środków łączności przewodowej i bezprzewodowej.

§ 2. Organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, wydaje zgodę na korzystanie z aparatu telefonicznego, chyba że:

- 1) zachodzi uzasadniona obawa, że zostanie ona wykorzystana:
 - a) w celu bezprawnego utrudniania postępowania karnego,
 - b) do popełnienia przestępstwa, w szczególności podżegania do przestępstwa,

2) podstawą zastosowania tymczasowego aresztowania było uznanie, że zachodzi uzasadniona obawa, iż tymczasowo aresztowany będzie nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne lub gdy obawa taka ujawniła się po wydaniu lub przedłużeniu tymczasowego aresztowania z innej przyczyny.

§ 3. W wypadku gdy tymczasowo aresztowany pozostaje do dyspozycji kilku organów, wymagana jest zgoda każdego z nich, chyba że organy te zarządzają inaczej.

§ 4. Na zarządzenie o odmowie wyrażenia zgody na korzystanie z aparatu telefonicznego, tymczasowo aresztowanemu przysługuje zażalenie do sądu, do którego dyspozycji pozostaje. Zażalenie na zarządzenie prokuratora rozpoznaje prokurator nadrzędny.”;

77) w art. 221 w § 2 uchyla się pkt 3;

78) w art. 222 w § 2 uchyla się pkt 3;

79) w art. 249:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, regulamin organizacyjno-porządkowy wykonywania kary pozbawienia wolności i regulamin organizacyjno-porządkowy wykonywania tymczasowego aresztowania, uwzględniając w szczególności organizację przyjęć do zakładów karnych i aresztów śledczych i zasady rozmieszczania osadzonych w celach mieszkalnych, porządek wewnętrzny zakładów karnych i aresztów śledczych, organizację przyjmowania korespondencji i zasady widzeń w zakładach karnych i aresztach śledczych, zasady korzystania przez tymczasowo aresztowanych z aparatu telefonicznego, warunki opieki zdrowotnej i bytowej w zakładach karnych i aresztach śledczych, a także zagadnienia związane z przygotowaniem skazanych i tymczasowo aresztowanych do ich zwolnienia z zakładu karnego i aresztu śledczego.”,

b) w § 3:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) warunki bytowe osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych mając na uwadze zapewnienie osadzonym odzieży, bielizny, obuwia, sprzętu stołowego, środków higieny i czystości, a także wyposażenie pomieszczeń w podstawowy sprzęt kwaterunkowy,”

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) sposoby ochrony jednostek organizacyjnych Służby Więziennej, formy organizacyjne ochrony tych jednostek, obowiązki funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej oraz przywieziennych zakładów pracy, postępowanie z osobami osadzonymi w zakładach karnych i aresztach śledczych, a także warunki wstępu na teren jednostek organizacyjnych Służby Więziennej osób niebędących funkcjonariuszami lub pracownikami Służby Więziennej albo pracownikami przywieziennych zakładów pracy oraz ochronę osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych, w tym również podczas ich konwojowania, mając na względzie realizację przedsięwzięć, działań ochronnych i czynności profilaktycznych,”

– pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) czynności administracyjne związane z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowanie tych czynności, uwzględniając w szczególności zasady: rejonizacji osadzania w zakładach karnych i aresztach śledczych, przyjmowania, rozmieszczania i zwalniania osadzonych, poddawania osadzonego czynnościom identyfikacyjnym, obliczania okresu wykonywania kary i środka przymusu, wydawania osadzonych do udziału w czynnościach procesowych oraz godzin przyjmowania ich do zakładów karnych lub aresztów śledczych, postępowania z korespondencją osadzonych oraz realizowania uprawnienia do prowadzenia rozmowy telefonicznej z obrońcą lub pełnomocnikiem będącym adwokatem albo radcą prawnym oraz z osobą najbliższą,”

80) w art. 249a dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) dopuszczalną ilość i wymiary rzeczy znajdujących się w posiadaniu skazanego w trakcie pobytu w zakładzie karnym oraz zasady postępowania z przedmiotami i żywnością, których wymiary lub ilość naruszają obowiązujący porządek lub utrudniają konwojowanie.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 17 § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, ustawa stanowi, że nie ma czynu zabronionego albo że sprawca nie popełnia przestępstwa,;

2) po art. 95 dodaje się art. 95a i 95b w brzmieniu:

„Art. 95a. § 1. W sprawach, wskazanych w art. 2a § 1 i 2 Kodeksu wykroczeń, orzeka na posiedzeniu sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji.

§ 2. Na postanowienie przysługuje zażalenie.

Art. 95b. § 1. Posiedzenie odbywa się z wyłączeniem jawności, chyba że ustawa stanowi inaczej albo prezes sądu lub sąd zarządzi inaczej.

§ 2. Jawne są posiedzenia, o których mowa w art. 339 § 3 pkt 1, 2 i 5, art. 340, art. 341, art. 343 § 5, art. 343a, art. 603, art. 607i § 1, art. 607s § 3, art. 611c § 4 i art. 611ti § 1.

§ 3. Do posiedzeń, które odbywają się jawnie, przepisy rozdziału 42 stosuje się odpowiednio.”;

3) art. 110 otrzymuje brzmienie:

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645, z 2012 r. poz. 886, 1091, 1101, 1327, 1426, 1447 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 480, 765, 849, 1247, 1282 i 1436.

„Art. 110. Narada i głosowanie nad wyrokiem odbywają się osobno co do winy i kwalifikacji prawnej czynu, co do kary, co do środków karnych, co do przepadku, co do środków kompensacyjnych oraz co do pozostałych kwestii.”;

4) w art. 217 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Rzeczy mogące stanowić dowód w sprawie lub podlegające zajęciu w celu zabezpieczenia kar majątkowych, środków karnych o charakterze majątkowym, przepadku, środków kompensacyjnych albo roszczeń o naprawienie szkody należy wydać na żądanie sądu lub prokuratora, a w wypadkach niecierpiących zwłoki – także na żądanie Policji lub innego uprawnionego organu.”;

5) w art. 275 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Oddany pod dozór ma obowiązek stosowania się do wymagań zawartych w postanowieniu sądu lub prokuratora. Obowiązek ten może polegać na zakazie opuszczania określonego miejsca pobytu, zgłaszaniu się do organu dozoru w określonych odstępach czasu, zawiadamianiu go o zamierzonym wyjeździe oraz o terminie powrotu, zakazie kontaktowania się z pokrzywdzonym lub innymi osobami, zakazie zbliżania się do określonych osób na wskazaną odległość, zakazie przebywania w określonych miejscach, a także na innych ograniczeniach swobody oskarżonego, niezbędnych do wykonywania dozoru.”;

6) w art. 275a:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Tytułem środka zapobiegawczego można nakazać oskarżonemu o przestępstwo popełnione z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej trwale opuszczenie lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony ponownie popełni przestępstwo z użyciem przemocy wobec tej osoby, zwłaszcza gdy popełnieniem takiego przestępstwa groził.”;

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Wydając postanowienie o nakazie trwałego opuszczenia przez oskarżonego lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym można, na wniosek oskarżonego, wskazać mu miejsce pobytu w placówkach zapewniających miejsca noclegowe. Placówkami wskazanymi do umieszczenia oskarżonego nie mogą być placówki pobytu ofiar przemocy w rodzinie.”;

7) w art. 291:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie zarzucenia oskarżonemu popełnienia przestępstwa, za które można orzec grzywnę, przepadek, nawiązkę lub świadczenie pieniężne albo nałożyć obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, może z urzędu nastąpić zabezpieczenie wykonania orzeczenia na mieniu oskarżonego lub mieniu, o którym mowa w art. 45 § 2 Kodeksu karnego, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że bez takiego zabezpieczenia wykonanie orzeczenia w zakresie wskazanej kary i środków karnych będzie niemożliwe albo znacznie utrudnione.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§1a. Zabezpieczenie wykonania orzeczenia przepadku może nastąpić również na mieniu osoby fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, o której mowa w art. 45 § 3 Kodeksu karnego.”;

8) w art. 292 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Przepis art. 232 stosuje się odpowiednio.”;

9) w art. 293 dodaje się § 7 w brzmieniu:

„§ 7. Osoba lub jednostka, o której mowa w art. 45 § 3 Kodeksu karnego, może wystąpić z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa o ustalenie, że mienie lub jego część nie podlega przepadkowi; do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu.”;

10) po art. 293 dodaje się art. 293a w brzmieniu:

„Art. 293a. § 1. Jeżeli podejrzany, któremu zarzucono:

- 1) zabójstwo,
- 2) handel ludźmi,
- 3) uprowadzenie osoby,
- 4) przestępstwo o charakterze terrorystycznym,
- 5) fałszowanie lub obrót fałszywymi pieniędzmi, środkami lub instrumentami płatniczymi albo zbywalnymi dokumentami uprawniającymi do otrzymania sumy pieniężnej, towaru, ładunku albo wygranej rzeczowej albo zawierającymi obowiązek wpłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach lub stwierdzenie uczestnictwa w spółce,
- 6) wytwarzanie, przetwarzanie, obrót lub przemyt środków odurzających, prekursorów, środków zastępczych lub substancji psychotropowych,

7) wprowadzanie do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł,

8) udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnianie przestępstw,

9) łapownictwo lub płatną protekcję w odniesieniu do korzyści majątkowej znacznej wartości,

– i wobec którego wydano postanowienie o poszukiwaniu listem gończym, ukrywa się, sąd rejonowy na wniosek prokuratora może zarządzić – nie wcześniej niż przed upływem roku od wydania tego postanowienia – sprzedaż zajętego mienia, z wyjątkiem nieruchomości.

§ 2. Na postanowienie w przedmiocie sprzedaży zajętego mienia przysługuje zażalenie.

§ 3. Uzyskaną kwotę przekazuje się do depozytu sądowego.”;

11) w art. 323 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu śledztwa prokurator, w razie istnienia podstaw określonych w art. 45a Kodeksu karnego lub w art. 43 § 1 i 2 oraz art. 47 § 4 Kodeksu karnego skarbowego, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku. Z takim wnioskiem prokurator może wystąpić również w wypadku umorzenia postępowania wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa, przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, o ile przepis przewiduje orzeczenie przepadku.”;

12) po art. 324 dodaje się art. 324a w brzmieniu:

„Art. 324a. § 1. Przed orzeczeniem środka zabezpieczającego, o którym mowa w art. 93a § 1 pkt 3–6 albo nakazu lub zakazu, o którym mowa w art. 93a § 2, sąd wysłuchuje:

1) psychologa,

2) w sprawach osób niepoczytalnych, o ograniczonej poczytalności lub z zaburzeniami osobowości albo gdy sąd uzna to za wskazane – nadto lekarzy psychiatrów,

3) w sprawach osób z zaburzeniami preferencji seksualnych – biegłych wskazanych w pkt 1 i 2 oraz lekarza seksuologa lub psychologa seksuologa,

4) w sprawach osób uzależnionych, jeżeli sąd uzna to za wskazane – biegłego w przedmiocie uzależnienia.

§ 2. Jeżeli sprawca, wobec którego istnieją podstawy do orzeczenia terapii lub leczenia odwykowego wyraża zgodę na taką terapię lub leczenie, przepisu § 1 nie stosuje się; sąd może jednak, jeżeli uzna to za wskazane, wysłuchać jednego lub więcej biegłych wskazanych w tym przepisie.”;

13) w art. 333 uchyla się § 4;

14) w art. 339 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Strony, obrońcy i pełnomocnicy mogą wziąć udział w posiedzeniach wymienionych w § 1 oraz w § 3 pkt 1, 2 i 6, z tym że udział prokuratora i obrońcy w posiedzeniu w przedmiocie orzeczenia środka zabezpieczającego określonego w art. 93a § 1 pkt 6 jest obowiązkowy.”;

15) w art. 340 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. W razie istnienia podstaw określonych w art. 45a lub art. 99 § 1 Kodeksu karnego albo w art. 43 § 1, 2 lub w art. 47 § 4 Kodeksu karnego skarbowego sąd, umarzając postępowanie lub rozpoznając wniosek prokuratora wymieniony w art. 323 § 3, orzeka przepadek.

§ 3. Osoba roszcząca sobie prawo do korzyści lub przedmiotów, których przepadek orzeczono na podstawie art. 45a Kodeksu karnego lub w art. 43 § 1 i 2 oraz art. 47 § 4 Kodeksu karnego skarbowego, może dochodzić swych roszczeń tylko w postępowaniu cywilnym.”;

16) w art. 343 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Uwzględniając wniosek, o którym mowa w art. 335, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, warunkowo zawiesić jej wykonanie albo odstąpić od wymierzenia kary, orzekając środek karny wymieniony w art. 39 pkt 1-3, 7-8 Kodeksu karnego, przepadek lub środki kompensacyjne wymienione w art. 46 Kodeksu karnego.”;

17) w art. 370 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Na wezwanie przewodniczącego, po swobodnym wypowiedzeniu się osoby przesłuchiwanej, stosownie do art. 171 § 1, zadają jej pytania w następującym porządku: oskarżyciel publiczny, oskarżyciel posiłkowy, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, oskarżyciel prywatny, pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, powód cywilny, pełnomocnik powoda cywilnego, biegły, obrońca, oskarżony, członkowie składu orzekającego.”;

18) w art. 384 uchyla się § 4;

19) w art. 406 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Po zamknięciu przewodu sądowego przewodniczący udziela głosu stronom, ich przedstawicielom oraz w miarę potrzeby przedstawicielowi społecznemu, który przemawia przed obrońcą i oskarżonym. Głos zabierają w następującej kolejności: oskarżyciel publiczny, oskarżyciel posiłkowy, oskarżyciel prywatny, powód cywilny, obrońca oskarżonego i oskarżony. Przedstawiciele procesowi stron zabierają głos przed stronami.”;

20) w art. 413 w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych, środków kompensacyjnych i przypadku, a w razie potrzeby, co do zaliczenia na ich poczet tymczasowego aresztowania i zatrzymania oraz środków zapobiegawczych wymienionych w art. 276.”;

21) w art. 414 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Sąd stosuje przepadek przedmiotów wskazany w art. 45a Kodeksu karnego lub w art. 43 § 2 Kodeksu karnego skarbowego lub środek zabezpieczający wskazany w art. 99 § 1 Kodeksu karnego, jeżeli wyniki przewodu sądowego to uzasadniają, a umorzenie następuje z powodu niepoczytalności sprawcy w chwili popełnienia czynu.”;

22) uchyla się art. 416 ;

23) w art. 425 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przysługuje środek odwoławczy stronom oraz innym osobom wskazanym w przepisach ustawy.”;

24) w art. 439 w § 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) orzeczono karę, środek karny, środek kompensacyjny lub środek zabezpieczający nieznane ustawie,”;

25) art. 443 otrzymuje brzmienie:

„Art. 443. W razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego albo na korzyść oskarżonego w warunkach określonych w art. 434 § 4. Nie dotyczy to orzekania o środkach zabezpieczających wymienionych w art. 93a § 1 Kodeksu karnego.”;

26) w art. 447 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze, środkach karnych, środkach kompensacyjnych i przypadku.”;

27) rozdział 60 otrzymuje tytuł:

„Rozdział 60. Orzekanie kary łącznej”

28) po art. 568 dodaje się art. 568a w brzmieniu:

„Art. 568a. § 1. Sąd orzeka karę łączną:

1) w wyroku skazującym – w odniesieniu do kar wymierzonych za przypisane oskarżonemu tym wyrokiem przestępstwa,

2) w wyroku łącznym – w pozostałych wypadkach.

§ 2. Do kary łącznej orzeczonej w wyroku skazującym stosuje się odpowiednio art. 575-577. Jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia nowej kary łącznej wyłącznie w odniesieniu do kar wymierzonych w tym samym wyroku skazującym, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ten wyrok skazujący.”;

29) w art. 569 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji.”;

30) w art. 571 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd w razie potrzeby zwraca się do zakładów karnych, w których skazany przebywał, o nadesłanie opinii o zachowaniu się skazanego w okresie odbywania kary, jak również informacji o warunkach rodzinnych, majątkowych i co do stanu zdrowia skazanego oraz danych o wykonaniu kar orzeczonych w poszczególnych wyrokach.”;

31) art. 574 otrzymuje brzmienie:

„Art. 574. W kwestiach nieuregulowanych przepisami niniejszego rozdziału do postępowania o wydanie wyroku łącznego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu zwyczajnym przed sądem pierwszej instancji. Dowody dopuszcza się i przeprowadza na wniosek stron lub z urzędu.”;

32) w art. 575:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodzi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego uprawomocnienia się poprzedni wyrok łączny traci moc.”;

b) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli choćby jeden wyrok łączny stanowiący podstawę wyroku, o którym mowa w tym przepisie, utracił moc.”;

33) rozdział 66a otrzymuje tytuł:

„Rozdział 66a. Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia dotyczącego grzywny, nawiązki, świadczenia pieniężnego lub też orzeczenia zasądzającego od sprawcy koszty procesu”;

34) w art. 611fa:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie prawomocnego orzeczenia przez sąd polski wobec obywatela polskiego lub cudzoziemca grzywny, nawiązki, świadczenia pieniężnego lub też orzeczenia zasądzającego od sprawcy koszty procesu, sąd może wystąpić o jego wykonanie bezpośrednio do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale "państwem wykonania orzeczenia", w którym sprawca posiada mienie lub osiąga dochody, albo ma stałe lub czasowe miejsce pobytu.”,

b) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 3, zawierając w nim szczegółowe informacje dotyczące przekazanego do wykonania orzeczenia, w tym informacje o każdej wpłacie dokonanej na poczet orzeczonej kary, środka karnego, środka kompensacyjnego lub kosztów procesu oraz o ewentualnej zgodzie na zamianę grzywny na pracę społecznie użyteczną, wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności lub inny środek, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia.”;

35) w art. 611fb § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W wypadku zawarcia porozumienia, o którym mowa w § 2, sąd wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia do przekazania całości albo części wyegzekwowanej kwoty na rachunek bankowy tego sądu lub rachunek bankowy innego wskazanego podmiotu. Przekazana na rachunek sądu kwota uzyskana z egzekucji środka karnego lub środka kompensacyjnego orzeczonego na rzecz pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej albo wskazanej w orzeczeniu instytucji,

stowarzyszenia, fundacji lub organizacji społecznej zostaje następnie przekazana tej osobie lub podmiotowi.”;

36) w art. 611u § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie prawomocnego orzeczenia przez sąd polski wobec obywatela polskiego lub cudzoziemca kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kary ograniczenia wolności, samoistnie orzeczonego środka karnego, środka kompensacyjnego lub przepadku, a także w razie warunkowego zwolnienia lub warunkowego umorzenia postępowania karnego, jeżeli orzeczenie nakłada na sprawcę obowiązki określone w art. 34 § 2, art. 39 pkt 2-2d, art. 46 § 1 w związku z art. 46 § 2, art. 72 § 1 pkt 1, 3-7a i 8 lub art. 72 § 2 Kodeksu karnego, lub oddaje skazanego pod dozór kuratora lub instytucji publicznej, sąd może wystąpić o wykonanie orzeczenia do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia, w którym sprawca posiada legalne stałe miejsce pobytu, o ile sprawca przebywa w tym państwie lub oświadczy, że zamierza tam powrócić.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2013 r. poz. 186, z późn. zm.⁸⁾) w art. 20 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepisy art. 18 § 2 i 3, art. 19, art. 20, art. 21 § 2 i 3, art. 22-24, art. 27 § 1, art. 40 § 1, art. 41, art. 43 § 2, art. 43c, art. 57, art. 58 § 1, 2a i 2b, art. 60 § 1 i 2, art. 62, art. 63, art. 66 § 1, art. 67, art. 68, art. 69 § 1 i 2, art. 70, art. 72-77, art. 78 § 1 i 3, art. 80 § 1 i 3, art. 81-83, art. 85, art. 86 § 1a, 2 i 3, art. 87, art. 88, art. 89, art. 89a § 3 zdanie pierwsze, art. 90, art. 93-98, art. 103 § 1, art. 106, art. 107, art. 108, art. 114 oraz art. 114a, a także wskazane w innych przepisach niniejszego rozdziału przepisy części ogólnej Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio do przestępstw skarbowych; do żołnierzy, którzy dopuścili się czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe, stosuje się odpowiednio także przepisy art. 318, art. 321, art. 322 § 1 i 3, art. 323, art. 324 § 1, art. 326-333, art. 335 oraz art. 336 Kodeksu karnego.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 654 i 1514) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) będących obywatelami polskimi i objętymi innymi, niż wskazane w pkt 4, wyrokami sądów państw członkowskich Unii Europejskiej;”;

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 1036, 1149, 1247 i 1304.

2) w art. 12 w:

a) ust. 1 pkt 5a i 6 otrzymują brzmienie:

„5a) informację, że pokrzywdzonym był małoletni – w przypadku skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej, rozwojowi psychoseksualnemu małoletnich oraz obyczajności, lub że przestępstwo dotyczyło treści pornograficznych obejmujących udział małoletniego;

6) orzeczone kary lub środki karne, kompensacyjne, zabezpieczające, wychowawcze, poprawcze, wychowawczo-lecznicze, przepadek, okres próby, dozór kuratora i nałożone obowiązki oraz podstawę prawną ich orzeczenia;”

b) ust. 2:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności oraz o skróceniu orzeczonej kary na podstawie art. 75 § 3a Kodeksu karnego;”

– po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) zamiany kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na karę ograniczenia wolności w formie obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne albo na grzywnę;”

– uchyla się pkt 7,

– pkt 15 i 16 otrzymują brzmienie:

„15) wykonaniu środków karnych, z wyjątkiem środków określonych w art. 22 § 2 pkt 1 Kodeksu karnego skarbowego oraz w art. 28 § 1 pkt 4 Kodeksu wykroczeń, środków kompensacyjnych i przepadeku;

16) rozpoczęciu, zakończeniu i miejscu wykonywania środków zabezpieczających, o których mowa w art. 93a § 1 Kodeksu karnego, oraz o uchyleniu lub wykonaniu pozostałych środków zabezpieczających;”

– po pkt 26 dodaje się pkt 26a w brzmieniu:

„26a) zamianie, w przypadku gdy według nowej ustawy czyn zabroniony objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo stanowi wykroczenie, orzeczonej kary na inną karę podlegającą gromadzeniu w Rejestrze;”

– uchyla się pkt 34 i 35;

- 3) w art. 14:
- a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) zarządzeniu zatarcia skazania przez sąd, na podstawie art. 107 § 2 oraz art. 337 Kodeksu karnego;”;
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3. Dane osób, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 5, usuwa się z Rejestru:
 - 1) z upływem 3 lat od uchylecia środka zabezpieczającego, o którym mowa w art. 93a § 1 pkt 1-5, art. 99 lub art. 43 § 1 pkt 1 i § 2 Kodeksu karnego skarbowego;
 - 2) z upływem 3 lat od wykonania przypadku lub środka zabezpieczającego orzeczonego na podstawie art. 45a Kodeksu karnego lub art. 43 § 1 pkt 2-5 Kodeksu karnego skarbowego.”;
 - c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:
 - „8. Dane osób, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 4 i 4a, usuwa się z Rejestru po otrzymaniu zawiadomienia o zatarciu skazania przesłanego przez właściwy organ państwa obcego, które wydało wyrok.”;
- 4) art. 14a otrzymuje brzmienie:
 - „Art. 14a. Informacja o osobie sporządzona na podstawie danych zgromadzonych w Rejestrze dla celów innych niż postępowanie karne nie zawiera danych o skazaniach, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 4, jeżeli od daty uprawomocnienia się orzeczenia upłynął okres wskazany w art. 76 § 1, art. 106a albo art. 107 Kodeksu karnego w stosunku do określonych w nich przestępstw.”;
- 5) po art. 14a dodaje się art. 14b w brzmieniu:
 - „Art. 14b. 1. Informacja o osobie z Rejestru nie zawiera danych, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 4a.
 - 2. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do informacji o osobie wydawanej właściwym organom państw obcych.”;
- 6) w art. 20a w:
- a) ust. 4 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:
 - „2) informacje o orzeczonych karach lub środkach karnych, kompensacyjnych i podstawie prawnej ich orzeczenia;

- 3) informacje o okresie próby, zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności, skróceniu orzeczonej kary na podstawie art. 75 § 3a Kodeksu karnego oraz wykonaniu kar.”,
- b) ust. 5 pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:
 - „5) informacje o orzeczonych karach lub środkach karnych, kompensacyjnych i podstawie prawnej ich orzeczenia;
 - 6) informacje o okresie próby, zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności, skróceniu orzeczonej kary na podstawie art. 75 § 3a Kodeksu karnego oraz wykonaniu kar.”;
- 7) w art. 22 uchyla się ust. 3.

Art. 7. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. z 2012 r. poz. 768, z późn. zm.⁹⁾) w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Orzekając przepadek korzyści majątkowej lub jej równowartości, sąd uwzględnia prawomocne orzeczenie wydane na podstawie art. 24 § 5 Kodeksu karnego skarbowego, nakładające na podmiot zbiorowy obowiązek zwrotu korzyści majątkowej osiągniętej w wyniku przestępstwa osoby fizycznej, o której mowa w art. 3.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz. 530, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 2 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:
 - „3) dłużniku będącym konsumentem – rozumie się przez to osobę fizyczną, o której mowa w art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.¹¹⁾), osobę zobowiązaną do świadczeń alimentacyjnych, o

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w D. U. poz. 769 i 1193 oraz z 2013 r. poz. 1245 i 1247.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 126, poz. 715, Nr 149, poz. 887 i Nr 171, poz. 1016.

¹¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1971 r. Nr 27, poz. 252, z 1976 r. Nr 19, poz. 122, z 1982 r. Nr 11, poz. 81, Nr 19, poz. 147, Nr 30, poz. 210, z 1984 r. Nr 45, poz. 242, z 1985 r. Nr 22, poz. 99; z 1989 r. Nr 3, poz. 11, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, Nr 55, poz. 321, Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 107, poz. 464, Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 17, poz. 78, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, Nr 85, poz. 388, Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, Nr 139, poz. 646, Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 115, poz. 741, Nr 117, poz. 751, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, Nr 117, poz. 758, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 74, poz. 855 i 857, Nr 88, poz. 983, Nr 114, poz. 1191, z 2001 r. Nr 11, poz. 91, Nr 71, poz. 733; Nr 130, poz. 1450, Nr 145, poz. 1638 z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 141, poz. 1176, z 2003 r. Nr 49, poz. 408, Nr 60, poz. 535, Nr 64, poz. 592, Nr 124, poz. 1151, z 2004 r. Nr 91,

której mowa w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2012 r. poz. 1228 i 1548), rodzica zobowiązanego do ponoszenia opłaty za pobyt dziecka w rodzinie zastępczej, rodzinnym domu dziecka, placówce opiekuńczo-wychowawczej, regionalnej placówce opiekuńczo-terapeutycznej lub interwencyjnym ośrodku preadopcyjnym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 135, 154 866), a także zobowiązanego do uiszczenia grzywny, również orzeczonej jako kara zastępcza, kosztów sądowych lub pieniężnej kary porządkowej na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego wydanego w sprawie o przestępstwo lub wykroczenie;

- 4) wierzycielu – rozumie się przez to osobę fizyczną, której wierzytelność została stwierdzona tytułem wykonawczym, osobę fizyczną wykonującą działalność gospodarczą, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą lub stosunkiem prawnym przysługuje wierzytelność, organ właściwy wierzyciela w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, właściwą jednostkę organizacyjną wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz właściwy według przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.¹²⁾), zwanej dalej „Kodeks karny wykonawczy”, sąd w postępowaniu dotyczącym wykonania prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo lub wykroczenie, wyroku warunkowo umarzającego postępowanie albo postanowienia o nałożeniu pieniężnej kary porządkowej;”;

poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 162, poz. 1692, Nr 172, poz. 1804, Nr 281, poz. 2783, z 2005 r. Nr 48, poz. 462, Nr 157, poz. 1316, Nr 172, poz. 1438, z 2006 r. Nr 133, poz. 935, Nr 164, poz. 1166, z 2007 r. Nr 80, poz. 538, Nr 82, poz. 557, Nr 181, poz. 1287, z 2008 r. Nr 116, poz. 731, Nr 163, poz. 1012, Nr 220, poz. 1425 i 1431, Nr 228, poz. 1506, z 2009 r. Nr 42, poz. 341, Nr 79, poz. 662, Nr 131, poz. 1075, z 2010 r. Nr 40, poz. 222, Nr 155, poz. 1037 oraz z 2011 r. Nr 80, poz. 432, Nr 85, poz. 458, Nr 230, poz. 1370.

¹²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1318, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 111, poz. 1194 i Nr 151, poz. 1686, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 121, poz. 1033 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 22, poz. 119, Nr 62, poz. 504, Nr 98, poz. 817, Nr 108, poz. 911, Nr 115, poz. 963, Nr 190, poz. 1475, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 34, poz. 191, Nr 40, poz. 227, Nr 125, poz. 842 i Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 39, poz. 201 i 202, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 734, Nr 185, poz. 1092, Nr 217, poz. 1280 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 908 oraz z 2013 r. poz. 628 i 1247.

- 2) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Biuro jest zobowiązane do zawiadomienia ministra właściwego do spraw gospodarki, w terminie 7 dni, o podjęciu oraz o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej, a także o adresie, na który należy przekazywać informacje gospodarcze, i o jego zmianach.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki udostępnia oraz aktualizuje w Biuletynie Informacji Publicznej wykaz biur wykonujących działalność gospodarczą oraz ich adresów, na które należy przekazywać informacje gospodarcze.”;

- 3) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. W wypadku, gdy ustawa przewiduje przekazywanie informacji gospodarczych do biura przez wierzyciela, będącego organem właściwym wierzyciela w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, właściwą jednostką organizacyjną wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz właściwym według przepisów Kodeksu karnego wykonawczego sądem w postępowaniu dotyczącym wykonania prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo lub wykroczenie, wyroku warunkowo umarzającego postępowanie albo postanowienia o nałożeniu pieniężnej kary porządkowej, wierzyciel ten jest zobowiązany do przekazania tych informacji wszystkim biurom znajdującym się w wykazie, o którym mowa w art. 11a ust. 2, oraz nie ma obowiązku zawierania z tymi biurami umów o udostępnianie informacji gospodarczych.”;

- 4) w art. 16 po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Wierzyciel będący sądem przekazuje do biura informacje gospodarcze dotyczące zobowiązanego do uiszczenia grzywny, również orzeczonej jako kara zastępcza, kosztów sądowych lub pieniężnej kary porządkowej na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego wydanego w sprawie o przestępstwo lub wykroczenie, który nie uiszczył ich w terminach określonych w art. 44 § 1 lub art. 206 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego, na zasadach i w zakresie określonym w Kodeksie karnym wykonawczym.”;

- 5) po art. 51 dodaje się art. 51a w brzmieniu:

„Art. 51a. 1. Kto, będąc członkiem zarządu biura, nie zawiadamia ministra właściwego do spraw gospodarki, w terminie 7 dni, o podjęciu oraz o zaprzestaniu

wykonywania działalności gospodarczej, a także o adresie, na który należy przekazywać informacje gospodarcze, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w ust. 1, następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 i 765).”.

Art. 9. W ustawie z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247):

1) w art. 1:

- a) uchyla się pkt 32
- b) uchyla się pkt 26;
- c) pkt 34 otrzymuje brzmienie:

„34) art. 100 otrzymuje brzmienie:

„Art. 100. § 1. Orzeczenie lub zarządzenie wydane na rozprawie lub posiedzeniu, o którym mowa w art. 95b § 2, ogłasza się ustnie.

§ 2. Orzeczenie lub zarządzenie wydane na innym posiedzeniu ogłasza się ustnie, jeżeli bierze w nim udział strona.

§ 3. Wyrok wydany na rozprawie doręcza się stronom, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie wydanego na posiedzeniu także pokrzywdzonemu, chyba że byli obecni przy jego ogłoszeniu.

§ 4. Postanowienie albo zarządzenie, od którego przysługuje środek odwoławczy, doręcza się podmiotom uprawnionym do wniesienia tego środka, a postanowienie kończące postępowanie jego stronom, chyba że byli obecni przy ogłoszeniu postanowienia albo zarządzenia.

§ 5. O treści innych postanowień i zarządzeń należy strony powiadomić.

§ 6. Jeżeli ustawa nie zwalnia od równoczesnego sporządzenia uzasadnienia, orzeczenie doręcza się lub ogłasza wraz z uzasadnieniem. W wypadku określonym w art. 98 § 2 po ogłoszeniu postanowienia podaje się stronie najważniejsze powody rozstrzygnięcia, zaś doręczenie postanowienia następuje wraz z uzasadnieniem.

§ 7. Jeżeli sprawę rozpoznano z wyłączeniem jawności ze względu na ważny interes państwa, zamiast uzasadnienia doręcza się zawiadomienie, że uzasadnienie zostało sporządzone.

§ 8. Po ogłoszeniu lub przy doręczeniu orzeczenia należy pouczyć uczestników postępowania o przysługującym im prawie, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia lub o tym, że orzeczenie nie podlega zaskarżeniu.”.”,

- d) uchyla się pkt 110;
- e) uchyla się pkt 119;
- f) uchyla się pkt 124;
- g) uchyla się pkt 136;
- h) uchyla się pkt 138;
- i) uchyla się pkt 145;
- j) pkt 152 otrzymuje brzmienie:

„152) art. 444 otrzymuje brzmienie:

„Art. 444. § 1. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, a pokrzywdzonemu od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie wydanego na posiedzeniu przysługuje apelacja, chyba że ustawa stanowi inaczej.

§ 2. O uprawnieniu do złożenia wniosku o wyznaczenie obrońcy w celu sporządzenia apelacji oraz o możliwości obciążenia wnioskującego kosztami wyznaczenia takiego obrońcy należy oskarżonego nieposiadającego obrońcy ponownie pouczyć przy ogłoszeniu lub doręczeniu wyroku, niezależnie od pouczenia udzielonego na podstawie art. 338 § 1a.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio w stosunku do pokrzywdzonego w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie.”.”;

- 2) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. Niezwłocznie po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy właściwy organ procesowy przekazuje stronom i innym osobom uprawnionym informacje o zmianie zakresu ich obowiązków i uprawnień wynikającej z treści art. 75 § 1, art. 80a, art. 87a, art. 300, art. 321, art. 338, art. 349, art. 386 oraz art. 444 § 2 ustawy, o której mowa w

art. 1 niniejszej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, a także wynikającej z treści art. 36 pkt 4 i 5 niniejszej ustawy.”.

Art. 10. W ustawie z dnia z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (Dz. U.) po art. 1 dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Art. 1a. Niniejsza ustawa ma zastosowanie do osób skazanych za czyn popełniony przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.”.

Art. 11. 1. W sprawach zakończonych prawomocnym wyrokiem przed dniem wejścia w życie ustawy, w których orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i nie zarządzono wykonania kary, sąd, na wniosek skazanego, może:

- 1) jeżeli dochody skazanego, jego stosunki majątkowe lub możliwości zarobkowe uzasadniają przekonanie, że skazany może uiścić grzywnę, zamienić karę pozbawienia wolności na grzywnę, przyjmując że jeden dzień kary pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny; grzywna nie może przekroczyć 730 stawek dziennych;
- 2) jeżeli dochody skazanego, jego stosunki majątkowe lub możliwości zarobkowe uzasadniają przekonanie, że skazany grzywny nie uiści, zamienić karę pozbawienia wolności na karę ograniczenia wolności w formie obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne przyjmując, że jeden dzień kary pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności; kara ograniczenia wolności nie może trwać dłużej niż 4 lata.

2. W razie zamiany kary pozbawienia wolności na grzywnę albo karę ograniczenia wolności, zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od uiszczenia grzywny albo wykonania kary ograniczenia wolności.

3. Zamiana kary pozbawienia wolności na grzywnę albo karę ograniczenia wolności nie zwalnia skazanego od wykonania nałożonych na niego obowiązków lub orzeczonych środków karnych. W takim wypadku zatarcie skazania następuje z mocy prawa z chwilą wykonania nałożonego na skazanego obowiązku lub orzeczonego środka karnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

4. Jeżeli skazany uchyla się od uiszczenia grzywny, wykonywania kary ograniczenia wolności, wykonania nałożonych na niego obowiązków lub orzeczonych środków karnych,

sąd uchyla zamianę, o której mowa w ust. 1, i zarządza wykonanie kary pozbawienia wolności.

5. W wypadku uchylenia zamiany, o której mowa w ust. 1, i zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności na poczet zarządzonej kary pozbawienia wolności zalicza się dotychczas wykonaną karę grzywny oraz ograniczenia wolności; przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio.

6. Przepisów ust. 1-5 nie stosuje się, jeżeli kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania została orzeczona na podstawie art. 60 § 5 Kodeksu karnego lub art. 343 § 2 pkt 2 Kodeksu postępowania karnego.

7. W sprawach, o których mowa w ust. 1, 4 i 5, sąd orzeka na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego; na postanowienie przysługuje zażalenie.

Art. 12. 1. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy sąd wydał na podstawie art. 75 § 2 Kodeksu karnego prawomocne orzeczenie o zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku, sąd ten, na wniosek skazanego, mając na względzie wagę i rodzaj czynu zabronionego przypisanego skazanemu, może zamienić karę pozbawienia wolności na karę ograniczenia wolności w formie obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, przyjmując, że jeden dzień kary pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności; kara ograniczenia wolności nie może trwać dłużej niż 2 lata.

2. W razie zamiany kary pozbawienia wolności na karę ograniczenia wolności, zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od wykonania kary ograniczenia wolności.

3. Zamiana kary pozbawienia wolności na karę ograniczenia wolności nie zwalnia skazanego od wykonania nałożonych na niego obowiązków lub orzeczonych środków karnych; w takim wypadku zatarcie skazania następuje z mocy prawa z chwilą wykonania nałożonego na skazanego obowiązku lub orzeczonego środka karnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

4. Jeżeli skazany uchyla się od wykonywania kary ograniczenia wolności, wykonania nałożonych na niego obowiązków lub orzeczonych środków karnych, sąd uchyla orzeczenie o zamianie kary pozbawienia wolności na karę ograniczenia wolności; w takim wypadku kara pozbawienia wolności podlega wykonaniu.

5. W wypadku uchylenia orzeczenia o zamianie kary pozbawienia wolności na karę ograniczenia wolności na poczet kary pozbawienia wolności zalicza się dotychczas wykonaną karę ograniczenia wolności; przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 13. 1. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 65 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego w brzmieniu dotychczasowym, sąd na wniosek skazanego, mając na względzie wagę i rodzaj czynu zabronionego przypisanego skazanemu, może wstrzymać wykonanie kary zastępczej i zmienić formę wykonywania kary ograniczenia wolności na określoną w art. 34 § 1a pkt 2 lub 3 Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Przepis art. 34 § 3 Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się.

2. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, sąd określa na nowo wymiar kary ograniczenia wolności, uwzględniając okres wykonywania kary zastępczej stosownie do art. 65 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego w brzmieniu dotychczasowym.

3. Jeżeli brak jest podstaw, o których mowa w ust. 1, do zmiany formy wykonywania kary ograniczenia wolności sąd, na wniosek skazanego, jeżeli dochody skazanego, jego stosunki majątkowe lub możliwości zarobkowe uzasadniają przekonanie, że skazany uiszczy grzywnę, może wstrzymać wykonanie kary zastępczej pozbawienia wolności i zamienić karę ograniczenia wolności na zastępczą karę grzywny, stosownie do art. 65 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 14. Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 15. W sprawach, w których po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie art. 4 Kodeksu karnego stosuje się art. 52 Kodeksu karnego, mają zastosowanie w odpowiednim zakresie również przepisy Kodeksu postępowania karnego w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 16. 1. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie ustawy złożono wniosek o udzielenie zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego na podstawie ustawy z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary

pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960, z późn. zm.¹³⁾) stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Postępowanie w sprawie wyboru upoważnionego podmiotu dozoru wszczęte i niezakończone na podstawie ustawy z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, prowadzi się na zasadach dotychczasowych.

Art. 17. 1. Środki pieniężne zgromadzone na podstawie art. 126 ustawy, o której mowa w art. 3, w brzmieniu dotychczasowym:

- 1) na wybranym rachunku bankowym lub książeczce oszczędnościowej na wniosek skazanego i po ich udostępnieniu podlegają przekazaniu na centralny rachunek bankowy, o którym mowa w art. 126 § 5 ustawy, o której mowa w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
- 2) w inny sposób, niż określony w pkt 1, podlegają przekazaniu na centralny rachunek bankowy, o którym mowa w art. 126 § 5 ustawy, o której mowa w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Do przekazywania skazanemu w chwili zwolnienia z zakładu karnego środków pieniężnych zgromadzonych na podstawie art. 126 ustawy, o której mowa w art. 3, w brzmieniu dotychczasowym stosuje się przepisy dotychczasowe, a od chwili ich przekazania na centralny rachunek bankowy – przepisy niniejszej ustawy.

3. Przepis art. 126 § 6 ustawy, o której mowa w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się również do środków pieniężnych zgromadzonych na podstawie art. 126 ustawy, o której mowa w art. 3, w brzmieniu dotychczasowym.

4. Minister Sprawiedliwości wyłoni po raz pierwszy bank prowadzący centralny rachunek bankowy, o którym mowa w art. 126 § 5 ustawy, o której mowa w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie ...

Art. 18. Kwalifikacja osób, wobec których sprawowany jest dozór, do określonej grupy ryzyka powrotu do przestępstwa, dokonana zgodnie z rozporządzeniem wydanym na podstawie art. 176 ustawy, o której mowa w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, zachowuje moc przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 19. Akty wykonawcze wydane na podstawie:

¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 217, poz. 1218, z 2012 r. poz. 692 oraz z 2013 r. poz. 509.

- 1) art. 39 § 2, art. 109 § 3, art. 134, art. 176 i art. 249 § 1 i § 3 pkt 2, 4 i 7 ustawy, o której mowa w art. 3, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 § 2, art. 109 § 3, art. 134, art. 176 i art. 249 § 3 pkt 2, 4 i 7 ustawy, o której mowa w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 18 miesięcy;
- 2) art. 611fa § 7 ustawy, o której mowa w art. 4, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 611fa § 7 ustawy, o której mowa w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 18 miesięcy;
- 3) art. 29 § 5 ustawy, o której mowa w art. 5, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 29 § 5 ustawy, o której mowa w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy;
- 4) art. 60 ust. 5, art. 69 ust. 1, art. 76 i 83 ustawy, o której mowa w art. 15, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 43b § 5, art. 43d § 6, art. 43x § 5 i 43y § 4, ustawy o której mowa w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 18 miesięcy.

Art. 20. Uchyła się ustawę z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego.

Art. 21. Ustawa wchodzi w życie ..., z tym że art. 1 pkt 69, art. 2 pkt 1, art 3 pkt 38 w zakresie art. 126 § 7 i 8 Kodeksu karnego wykonawczego, art. 4 pkt 2, art. 6 pkt 1, 4 i 5, oraz art. 17 ust. 4, wchodzi w życie w dniu następującym po dniu ogłoszenia.